

**A BAKONY-HEGYSÉG GYLKOSFÜRKÉSZ FAUNÁJÁNAK
ALAPVETÉSE (*HYMENOPTERA*, *BRACONIDAE*)
V. AGATHIDINAE, ALYSIINAE**

PAPP JENŐ

Magyar Természettudományi Múzeum, Budapest

Abstract: A monograph of the braconid fauna of the Bakony Mountains (*Hymenoptera*, *Braconidae*) V. Agathidinae, Alysiinae – A total of 302 braconid species of the subfamilies Agathidinae and Alysiinae (Alysiini et Dacnusiini) are recorded in the fauna of the Bakony Mts., West Hungary; in the two subfamilies the species are divided as follows (between brackets the numbers indicate the new species for the Hungarian fauna): Agathidinae 27 (5), Alysiinae: Alysiini 115 (69) and Alysiinae: Dacnusiini 160 (115). In Hungary 456 species are known in the subfamilies Agathidinae and Alysiinae; the 302 species comprises 66% of the total Hungarian fauna. From among the 302 species a total of 189 (63%) are new for the fauna of Hungary. The collecting, distributional and other contributions are summarized for every agathidine and alysiine species. New synonym is established: *Dinotrema semicompressum* (STELFOX et GRAHAM, 1949) = *Aspilota parumpunctatum* FISCHER, 1976 syn. n. The following six names are synonymized with question mark: *Dinotrema costulatum* (THOMSON, 1895) ? = *A. naeviforme* FISCHER, 1973; *D. divisum* (STELFOX et GRAHAM, 1950) ? = *A. aureliae* FISCHER, 1973; *D. flagelliforme* (FISCHER, 1973) ? = *A. latitergum* FISCHER, 1975 and ? = *A. leptotergum* FISCHER, 1976; *D. significarum* FISCHER, 1973 ? = *A. longicarinatum* FISCHER, 1976 and ? = *A. thurnensis* FISCHER, 1973.

Bevezetés

Az Agathidinae és Alysiinae alcsalád mintegy nyolcszáz példánya állt rendelkezésre, aminek meghatározása alapján összesen 302 brakonida faj vált ismertté a Bakony-hegység faunájában. A fajok száma alcsaládok szerint a következőképp oszlik meg (zárójelben a Magyarország faunájára nézve új fajok számát tüntettük fel): Agathidinae 27 (5), Alysiinae: Alysiini 115 (69) és Alysiinae: Dacnusiini 160 (115) faj. Az Alysiinae alcsalád két tribusának faunánk újdonságaira nézve viszonylag nagy száma annak következménye, hogy egyrészt az *Aspilota* és *Dinotrema* (Alysiini) másrészt a *Chorebus* és *Dacnusa* (Dacnusiini) fajok száma az 1970-es (Alysiini) ill. az 1930-as (Dacnusiini) évektől kezdődően ugrásszerűen megemelkedett. Elsősorban az osztrák M. Fischer, a két angol: G. C. D. Griffiths és G. E. J. Nixon, továbbá az orosz V. I. Tobias intenzív taxonómiai munkássága nyomán gyarapodott a négy génusz rendkívül sok új faj leírásával. A sok Alysiini és Dacnusiini faj kimu-

tatása Magyarország faunájában jelen tanulmány közreadásával folytatódik és várhatóan faunánkban elő fognak kerülni a tudományra nézve is új fajok.

Kuriózumképp érdemes megemlíteni, hogy az Agathidinae alcsalád két faját gyűjtötték legrégebben a Bakonyban; nevezetesen a *Disophrys caesa*-t Balatonfüreden 1877. június 15-én Mocsáry Sándor (a budapesti Magyar Természettudományi Múzeum első hymenoterológus specialistája) és a *Bassus nugax*-ot Zircen 1896-ban Pável Konstancia (a nevezett múzeum preparátornője) gyűjtötte. Ennél régebbi bakonyi gyilkosfűrész gyűjtésről eddig nincs tudomásunk.

A Bakony-hegység, mint állatföldrajzi faunatáj a Pilisicum faunájáron belül öt faunakistájából áll össze (PAPP 1968a). Jelen tanulmány tárgyát képező két gyilkosfűrész alcsalád fajainak a lelőhelyeit a faunakistájak sorrendjében soroljuk fel, ezen belül a lelőhelyek betű szerinti sorrendben követik egymást. A faunakistájak nevét betűszóval ("mozaikszóval") rövidítettük a faunisztikai részben, feloldásukat alább adjuk meg:

BF = Balaton-felvidék
KH = Keszthelyi-hegység
DB = Déli Bakony
ÉB = Északi Bakony
KB = Keleti Bakony

A faunisztikai és állatföldrajzi alapvetésül szolgáló mintegy nyolcszáz gyilkosfűrész példányt az alábbi hivatásos és műkedvelő gyűjtők / kutatók gyűjtötték össze; a gyűjtők teljes neve után betűszóban tüntetjük fel a faunisztikai részben használt nevük rövidítését: Ádám László = ÁL., Bajári Erzsébet = BE., Biró Lajos = BL., Csellényi László = CSL., Csiby Mária = CSM., Forró László = FL., Győrffy Jenő = GYJ., Jermy Tibor = JT., Kasper Ágota = KÁ., Korsós Zoltán = KZ., Kósa László = KL., Lendvai Mária = LM., Mihályi Ferenc = MF., Mocsáry Sándor = MS., Móczár László = ML., Papp Jenő = PJ., Podlussány Attila = PA., Rézbányai László = RL., Rozner István = RI., Sáringer Gyula = SGY., Sólymos Béláné = SB., Szabó-Patay József = SZPJ., Szilády Zoltán = SZZ., Tóth Sándor = TS., Vásárhelyi Tamás = VT., Zilahi-Sebess Géza = ZSG., Zombori Lajos = ZL.

A kialakult gyakorlatnak megfelelően valamennyi faj gyűjtési adataiban külön jelöljük meg a nőstények és hímek példányszámát. A lelőhelyek után következő – gondolatjel között megadott – római számok azokat a hónapokat összesítik, amikor a szóban forgó faj példányait gyűjtötték a Bakonyban.

A két gyilkosfűrész alcsalád (*Agathidinae* és *Alysiinae*) itt publikált tárgyi anyagának zömét a zirci Bakonyi Természettudományi Múzeumban, a többi – jórészt másodpéldányokat – pedig a budapesti Magyar Természettudományi Múzeumban helyeztük el. A jól preparált, gyűjtési adatokkal és det.-cédulával kellően ellátott gyilkosfűrész dokumentációs anyag a jövőbeni esetleges felülvizsgálatra biztosított a két múzeum állandósága miatt.

A gyilkosfűrészek (*Braconidae*) család fajait 23 alcsaládba soroljuk. Közülük 12 alcsalád fajainak bakonyi faunisztikai ismereteit tettük közzé I-V. számozású sorozatunkban, megjelenésük sorrendjében ezek a következők: I.: Helconinae, Macrocentrinae, Microgastrinae (1); II.: Opiinae; III.: Blacinae, Doryctinae, Rogadinae; IV.: Braconinae,

Exothecinae (=Hormiinae), Microgastrinae (2); V: Agathidinae, Alysiniinae (PAPP 1973, 1981, 1990, 1996b, 2004). Előreláthatóan még három, tehát VI-VIII. számozású rész elkészültével válik teljessé a gyilkosfűrészek bakonyi alapvetése. Ehhez a következő 11 alcsalád fajainak a feldolgozása szükséges: Adeliinae, Brachistinae (=Calyptinae), Cardiochilinae, Cheloninae, Euphorinae, Gnamptodontinae, Homolobinae, Ichneutinae, Miracinae, Orgilinae és Sigalphinae.

AGATHIDINAE

A Bakony-hegységből kimutatott Agathidinae fajok száma 27; az eddig regisztrált magyarországi fajok száma pedig 47, azaz a Bakonyban a hazai agathidin fajok 57 %-át sikerült kimutatni. A 27 faj közül 5 (azaz a fajok 18 %-a) új a magyar faunára. A magyarországi Agathidinae alcsalád fajai hat génuszba tartoznak, ezek közül csak *Baeognatha* fajt nem sikerült eddig megtalálni a Bakonyban (1. táblázat).

1. táblázat

	Génusz	Hazai fajok száma	Bakonyi fajok száma	A magyar fauna új fajainak száma
1.	Agathis	24	14	2
2.	Baeognatha	2	–	–
3.	Bassus	13	10	3
4.	Cremnops	1	1	–
5.	Disophrys	2	1	–
6.	Earinus	5	1	1
	Összesen	47	27	6

Agathis LATREILLE, 1805

Agathis assimilis KOKUJEV, 1895 – BF: 1 ♂: Kapolcs, Egervíz, 1962. VI. 15., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♀: Fenyőfő, Kőrös-hegy, 1958. VII. 18., PJ. 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 2 ♀ + 2 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♀: Porva, Cuha-völgy, 1957. VI. 27., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀ + 2 ♂: Isztimér, 1960. VI. 3., PJ. – V-VII., legtöbbször júniusban gyűjtötték. – Nyugat-palearktikus, hazánkban is gyakori faj.

Agathis asteris FISCHER, 1966 – KH: 1 ♂: Vállus, Fekete-hegy, Büdöskút, 1964. V. 26., PJ. – V. – Leírása óta csak Ausztriából (Burgenland) ismertük. A magyar fauna új faja.

Agathis brevis TOBIAS, 1963 – KB: 1 ♂: Isztimér, 1960. VI. 3., PJ. – VI. – Leírása óta csak Kirgizióból ismertük. A magyar fauna új faja.

Agathis breviseta NEES, 1814 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kisapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 24., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VIII. – Gyakori európai faj, Magyarországon is számos helyen gyűjtötték.

Agathis fuscipennis (ZETTERSTEDT, 1838) – BF: 2 ♀: Balatonakali, 1965. VI. 21., PJ. 2

♀ + 2 ♂: Balatonfüred, Tamás-hegy, 1963. VI. 16., PJ. 1 ♂: Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. – ÉB: 1 ♀: Nyirád, Felsőnyirádi-erdő, 1965. VI. 23-25., PJ. 1 ♀: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. – VI-VII., legtöbbször júniusban gyűjtötték. – Nyugat-palearktikus, nálunk is gyakori, helyenként közönséges faj.

Agathis levis ABDINBEKOVA, 1970 – DB: 1 ♂: Márkó, Menyeka, 1959. V. 29., PJ. – V. – Eddig kizárólag Azerbajdzsánból ismertük (ahonnan leírták a fajt). A magyar fauna új faja.

Agathis lugubris (FÖRSTER, 1862) (= *A. minuta* NIEZABITOWSKI, 1910) – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – A legkisebb (2,6-3 mm hosszú) európai *Agathis* faj. Európa-szerte gyakori. Magyarországon is egyaránt gyűjtötték sík-, domb- és hegyvidékeinken.

Agathis malvacearum LATREILLE, 1805 – DB: 2 ♀ + 5 ♂: Szentgál, Üsti-hegy, *Dipsacus laciniatus*-ról hálózva, 1962. VIII. 23., PJ. – ÉB: 1 ♂: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. – KB: 1 ♀: Csatka, Urak-ára, *Angelica silvestris*-ről hálózva, 1963. VII. 23., PJ. 4 ♂: Mecsérpuszta, 1962. VIII. 8., PJ. – V., VII-VIII., legtöbbször augusztusban gyűjtötték. – Egész Európában, így Magyarországon is elterjedt és gyakori faj. Hazánkból először SZÉPLIGETI (1896a: 181) közölte.

Agathis mediator (NEES, 1814) – KB: 1 ♀: Bakonyháza, Alsópere, *Querceto petraeae-cerris*-ben fűhálózva, 1964. VIII. 28., PJ. – VIII. – SIMBOLOTTI & ACHTERBERG (1992: 50) öt országot nevez meg elterjedésének: Anglia, Franciaország, Hollandia, Németország és Magyarország; közlésük első adat a faj hazai előfordulásáról, bár a “Material” fejezetben nem sorol fel magyar lelőhelyet szemben a többi nevezett országgal.

Agathis montana SHESTAKOV, 1932 – BF: 1 ♂: Balatonakali, 1965. V. 21., PJ. – KB: 1 ♂: Isztimér, 1965. VII. 13., PJ. – V. és VII. – Európában elterjedt, mégis sehol sem, így Magyarországon sem gyakori faj.

Agathis rufipalpis NEES, 1814 – BF: 1 ♂: Balatonfüred, Tamás-hegy, 1963. VI. 16., PJ. – KH: 1 ♀: Rezi, 1963. VIII. 16., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 24., PJ. 1 ♀: Porva, Cuha-völgy, 1957. VI. 27., PJ. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – VI-VIII. – Egész Európában elterjedt és gyakori faj. Magyarországon is számos helyen gyűjtötték. Hazánkból először SZÉPLIGETI (1896a: 181) közölte.

Agathis tibialis NEES, 1814 (= *A. genualis* MARSHALL, 1898) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Somberek, 1959. VIII. 11., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1 ♀: 1963. VIII. 24. és 1 ♂: 1964. VI. 11-14., PJ. – VI. és VIII. – Az eredeti leírás pontatlansága miatt a szerzők eltérően értelmezték a fajt. SIMBOLOTTI & ACHTERBERG (1999: 120) a neotípus kijelölésével rögzítette a faj megkülönböztető bélyegeit. Az általuk megnevezett három európai országon (Hollandia, Németország, Magyarország) kívül várhatóan még számos országból fogják kimutatni, akár Európához közeli országokból is. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896a: 181) közölte.

Agathis umbellatarum NEES, 1814 – BF: 1 ♂: Várpalota, Baglyas-hegy, 1968. VI. 25., PJ. – ÉB: 1 ♂ + 1 ♂: Ugod, Szár-hegy, 1975. VIII. 14., TS. – VI. és VIII. – Európai, a Mediterráneumban gyakori faj. A bakonyi példányok melanisztikus formák.

Agathis varipes THOMSON, 1895 – KB: 1 ♂: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Isztimér, Hétházpuszta, 1975. VII. 22., LM. – VII. – Egész Európában elterjedt és gyakori faj.

Bassus FABRICIUS, 1804

Bassus calculator (FABRICIUS, 1798) – DB: 1 ♂: Herend, Incsekfai-völgy, 1960. VII. 27., PJ. – VII. – Hét európai országból (Anglia, Franciaország, Hollandia, Németország, Dánia, Ausztria, Olaszország) közölték lelőhelyeit (SIMBOLOTTI & ACHTERBERG 1992: 19). SZÉPLIGETI (1896a: 181; 1896b: 309) csak a történelmi Magyarországról (Erdély, Szlavónia) ismertette. A magyar fauna új faja.

Bassus dimidiator (NEES, 1834) – BF: 1 ♂: Balatonaliga, ex *Cydia funebrana* Treitschke, 1968. V. 14., leg. et educ. Tiszáné – KB: 1 ♀: Fehérvárcurgó, 1923. VII. 23., BL. – V. és VII. – Egész Európában elterjedt és gyakori faj.

Bassus fortipes (REINHARD, 1867) – ÉB: 1 ♀ + 1 ♂: Némethánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 24., PJ. – VIII. – SIMBOLOTTI & VAN ACHTERBERG (1992: 29) szerint három európai országban tudunk előfordulásáról (Franciaország, Luxemburg, Németország). A magyar fauna új faja.

Bassus linguarius (NEES, 1814) – BF: 1 ♀: Balatonalmádi, Tulipán utca 15., 1968. VII. 10., PJ. 2 ♀: Tihany, Ráta, *Lamium amplexicaule*-ről hálózva, 1963. VII. 10., PJ. 7 ♀: Várpalota, Pétfürdő, *Chaerophyllum bulbosum*-ről hálózva, 1968. VII. 26., PJ. – KH: 1 ♀: Várköly, 1979. VIII. 23., CSM. 1 ♀ + 3 ♂: Zalaszentő, Tátika, 1966. VIII. 13., TS. – DB: 1 ♀: Herend, Somod, 1968. VI. 20., PJ. 1 ♀: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1968. VIII. 13., ZL. 4 ♀ + 4 ♂: Bakonybél, Somberek, *Festucetum pratense*-ben fűhálózza, 1959. VIII. 11., PJ. 1 ♀: Gyepűkaján, 1962. VIII. 14., KL. 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: 1 ♀: Csószpuszta, Hamuház, 1972. IX. 3., TS. – VI.-VIII., legtöbbször július-augusztus folyamán gyűjtötték. – Európa-szerte elterjedt és gyakori faj.

Bassus nugax (REINHARD, 1867) – DB: 1 ♀: Veszprém, 1972. VIII. 23., ifj. PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Tévelvár, 1961. VI. 14., PJ. 2 ♂: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♀: Zirc, 1896. Pével. – VI-VIII. – SIMBOLOTTI & VAN ACHTERBERG (1992: 33) szerint hat európai országból ismerjük (Franciaország, Németország, Magyarország, Olaszország, Bulgária, Azerbajdzsán); egyetlen hazai lelőhelyét (Nagyharsány) nevezték meg.

Bassus rufipes (NEES, 1814) – BF: 3 ♀: Keszthely, ex *Cydia funebrana* Treitschke, 1969. VIII. 1-11., SGY. – ÉB: 1 ♂: Bakonyszentlászló, Vinyesándormajor, 1957. VI. 14., PJ. – VI. és VIII. – Európa-szerte elterjedt és gyakori faj.

Bassus rugulosus (NEES, 1834) – KH: 1 ♀: Lesenceistvánd, Uzsa, csarabos, 1970. VIII. 17., PJ. – VIII. – A nyugati Palearktikum gyakori faja.

Bassus tegularis (THOMSON, 1895) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Tévelvár, 1961. VI. 14., PJ. 3 ♂: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. – VI-VII. – Gyakori, sőt közönséges faj Európában, így hazánkban is.

Bassus tumidulus (NEES, 1814) – BF: 1 ♀ + 2 ♂: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. 4 ♀: Keszthely, 1980. VI. 18., VT. 1 ♀: Tihany, 1978. IX. 14., CSM. 3 ♀: Vörösberény, Balaton-part, 1958. IX. 1., MF – KH: 1 ♂: Várköly, 1979. VIII. 23., CSM. – DB: 1 ♀ + 1 ♂: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, Ósfenyves, 1973. VIII. 27., KÁ. 1 ♀: Gyepűkaján, 1962. VIII. 14., PJ. 3 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. 1 ♀: Némethánya, Jáger-völgy, *Fagetum silvaticae*-ban hálózva, 1963. VIII. 24., PJ. 1 ♂: Porva, Pálhálás, *Daucus carota*-ról hálózva, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♂: Ugod, Szárhegy, 1975. VIII. 14., TS. 1 ♀ + 2 ♂: Zirc, 1980. VIII. 11., Berci Lajos. – KB: 1 ♀: Ácsteszer, Homokházi-erdő, sásosban hálózva, 1961. VII. 28., PJ. 1 ♂:

Olaszfa, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VI-IX., leggyakrabban augusztusban gyűjtöttek. – A nyugati Palearktikum leggyakoribb, közönséges *Bassus* faja. Első számos hazai lelőhelyét a történelmi Magyarországról SZÉPLIGETI (1896a: 181) közölte.

Bassus zaykovi (NIXON, 1986) – BF: 1 ♂: Balatonfüred, Nagymező, 1975. VIII. 3., TS. – ÉB: 1 ♂: Ugod, Szárhegy, 1975. VIII. 14., TS. – VIII. – Leírása óta csak Bulgáriából ismertük. A magyar fauna új faja.

Cremonops FÖRSTER, 1862

Cremonops desertor (LINNAEUS, 1758) – BF: 1 ♂: Ábrahámhegy, *Chrysanthemum corymbosum*-ról hálózva, 1962. VIII. 2., PJ. 1 ♂: Badacsony, 1964. VIII. 21., PJ. 1 ♀: Balatonalmádi, Tulipán utca 15., *Anethum graveolens*-ről hálózva, 1965. VII. 25., PJ. 1 ♂: Szigliget, Várhegy, 1964. VII. 1., PJ. 1 ♀: Tihany, *Achillea millefolium*-ról hálózva, 1966. VII. 21., PJ. 4 ♂: Tihany, Külső-tó, 2 ♂: 1976. VIII. 25. TS. 1 ♂: 1978. IX. 14., CSM. 1 ♂: 1979. VIII. 30. TS. 1 ♂: Tihany, Ráta, 1963. VII. 10., PJ. 1 ♂: Várpalota, Pétfürdő, *Daucus carota*-ról hálózva, 1968. VI. 26., PJ. – ÉB: 5 ♂: Bakonyszűcs, 1963. V. 24., PJ. 1 ♂: Kislőd, 1964. VII. 18., PJ. – V-IX., leggyakrabban július és augusztus folyamán gyűjtötték. – Palearktikus elterjedésű, hazánkban is gyakori, helyenként közönséges faj. A történelmi Magyarországról SZÉPLIGETI (1896a: 181) közölte számos lelőhelyét.

Disophrys FÖRSTER, 1862

Disophrys caesa (KLUG, 1835) – 1 ♂: Balatoncsicsó, Csicsói-erdő, 1993. VIII. 9., PJ. 1 ♀: Balatonederics, GYJ. 2 ♀: Balatonfüred, 1877. VI. 15., MS. 1 ♀: Balatonakali, 1965. VI. 21., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Balatonalmádi, Tulipán utca 15., *Melilotus albus*-ról hálózva, 1963. VIII. 9., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Köveskál, 1908. VI. 22., GYJ. 4 ♀: Lovas, 1963. VIII. 9., PJ. 3 ♀ + 2 ♂: Örvényes, 1963. VII. 11., PJ. 1 ♀: Tihany, 1958. VI. 6., BE. 6 ♀: Tihany, Ráta, *Daucus carota*-ról hálózva, 1963. VII. 10., PJ. – DB: 1 ♀: Veszprém, 1972. VIII. 23., ifj. PJ. – VI-VIII. – A Palearktikum erdős-sztyep övezetének gyakori faja. Magyarországi sík- és dombvidékein gyakori, hegyvidékeinken inkább szórványos előfordulású faj.

Earinus WESMAEL, 1837

Earinus transversus LYLE, 1920 – BF: 1 ♀: Balatonudvari, Kiliántelep, ex *Carposina scirrhosella* HERRICH-SCHAEFFER (Lep., Carposinidae), a gazda tápnövénye: *Rosa gallica*, 1971. IX. 24. – VI. – NIXON (1986: 228) csak Angliából közölte. A magyar fauna új faja.

ALYSIINAE / Alysiini

A Bakony-hegységből kimutatott Alysiinae: Alysiini fajok száma 115; az eddig kimutatott magyarországi fajok száma 196, azaz a Bakonyban a hazai fajok 59 %-át sikerült kimutatni. A 115 faj közül 69 (azaz a fajok 60 %-a) új a magyar faunára. A hazai Alysiinae: Alysiini tribus fajai 22 génuszba tartoznak, ezek közül 10 génusz fajt nem sikerült eddig megtalálni a Bakonyban (**2. táblázat**).

2. táblázat

	Génusz	Hazai fajok száma	Bakonyi fajok száma	A magyar fauna új fajainak száma
1.	Alloea	2	–	–
2.	Alysia	7	6	3
3.	Aphaereta	7	6	–
4.	Asobara	1	1	–
5.	Aspilota	39	22	19
6.	Asyntactus	1	–	–
7.	Carintilota	1	–	–
8.	Chasmodon	1	–	–
9.	Cratospila	1	–	–
10.	Dapsilarthra	3	1	–
11.	Dinotrema	66	42	28
12.	Idiasta	4	–	–
13.	Mesocrina	1	1	1
14.	Orthostigma	14	10	7
15.	Pentapleura	4	3	2
16.	Phaenocarpa	16	11	3
17.	Prosapha	1	–	–
18.	Symphanes	1	–	–
19.	Synaldis	19	11	6
20.	Tanycarpa	3	–	–
21.	Trachyusa	3	1	–
22.	Trisynaldis	1	–	–
	Összesen	196	115	69

Alysia LATREILLE, 1804

Alysia (Alysia) frigida HALIDAY, 1838 – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. – KB: 1 ♂: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – VI. és IX. – Holarktikus elterjedésű faj, Európában kevés országból jelentették előfordulását (Írország, Norvégia, Svédország, Litvánia, Oroszország).

Alysia (Alysia) manducator (PANZER, 1799) – ÉB: 1 ♂: Fenyőfő, 1967. IX. 1-10., RL. 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Zirc, Szarvaskút, 1974. VII. 2., leg. Balla és Huszár. – VII.-IX. – Feltehetően eredetileg vagy palearktikus vagy holarktikus faj volt, amit szinte valamennyi kontinensre behurcoltak. A magyar faunában először SZÉPLIGETI (1896b: 319) mutatta ki.

Alysia (Alysia) nitidulator (ZETTERSTEDT, 1838) – ÉB: 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetumban* fűhálózza, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – VI. és VIII. – FISCHER (1993a: 619) szerint Lappföldről (Svédország), Franciaországból és Olaszországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Alysia (Anarcha) obscuripes THOMSON, 1895 – ÉB: 2 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♀ + 3 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – VI. – Mindeddig csak Svédországból (innen írták le) és Ausztriából ismerjük. A magyar fauna új faja.

Alysia (Anarcha) tipulae (SCOPOLI, 1763) – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 7., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: Tés, Hegyesberek, 1968. VII. 17., PJ. – Palearktikus elterjedésű, gyakori *Alysia* faj. A magyar faunából először SZÉPLIGETI (1896b: 319) mutatta ki.

Alysia (Alysia) truncator NEES, 1814 – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. – VII. – Bár Európa számos országából ismerjük előfordulását, de sehol – így Magyarországon – sem gyakori; hazánkban először SZÉPLIGETI (1896b: 319) közölte Budapest lelőhelyéről.

Aphaereta FÖRSTER, 1862

Aphaereta brevis TOBIAS, 1962 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: 1 ♀: Ácsteszer, Homokházi erdő, sásosban fűhálózza, 1961. VII. 28., PJ. – V., VII-VIII. – Eddig a következő országokból közölték lelőhelyeit: európai Oroszország, Ukrajna, Szlovákia és Magyarország. Hazánkban először Nagypeterdről vált ismertté (PAPP 1965: 17).

Aphaereta difficilis NIXON, 1939 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: 1 ♀: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. – V., VII.-VIII. – Általánosan elterjedt faj a Palearktikumban, Magyarországon is gyakori.

Aphaereta major (THOMSON, 1895) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Somhegypuszta, 1967. VI. 1-5., RL. – KB: 1 ♀: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. – VI. és VIII. – A nyugati Palearktikumban általánosan elterjedt faj. Magyarországon először a Kiskunsági Nemzeti Parkban (Lakitelek) találták meg (PAPP 1987: 329).

Aphaereta minuta (NEES, 1812) – DB: 1 ♀ + 1 ♂: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. – ÉB: 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – A Palearktikumban gyakori, sőt közönséges faj. Az ürülékfogyasztó légyfajok (*Sarcophagidae* etc.) lárváinak egyedszám korlátozásában jelentős szerepük van.

Aphaereta scaptomyzae FISCHER, 1966 – ÉB: 2 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Ácsteszer, Homokházi erdő, sásosban fűhálózza, 1961. VII. 28., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. 1 ♀: Eplény, Tobán-hegy, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VI-VII. – Elterjedése: Ausztria, Németország, európai Oroszország, Moldávia. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték három lelőhelyét (PAPP 2002: 575).

Aphaereta tenuicornis NIXON, 1939 – BF: 2 ♀ + 6 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Keszthely, 1959. VII. 29., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. 1 ♂: Fenyőfő, 1967. VIII. 1-10., RL. – KB: 2 ♂: Csószpuszta, Csiklingvár, 1961. VII. 21., PJ. Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – V., VII.-IX. – Európában általánosan elterjedt faj, hazánkban is gyakori.

Asobara FÖRSTER, 1862

Asobara tabida (NEES, 1834) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – DB: 1 ♀: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♀ + 3 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ.

1 ♀ + 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 3 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. 2 ♀ + 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Tés, Hegyesberek, 1969. VII. 17., PJ. – V-VIII., zömmel VI-VII. – Az egész Palearktikumban, így hazánkban is gyakori faj.

Aspilota FÖRSTER, 1862

Aspilota anaphoretica FISCHER, 1973 – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29-VI. 2., PJ. – KB: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – VI. és VIII. – Az *A. fuscicornis*-hoz megtévesztésig hasonlít. Az ausztriai Ötztal-i Alpokból írták le, máshonnan még nem jelentették (FISCHER 1973b). A magyar fauna új faja.

Aspilota blasii FISCHER, 1973 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – DB: 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀ + 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1 ♂: *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza 1964. VIII. 26-28., 1 ♀ + 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♂: Tés, Öreg Futóné, 1966. VII. 12., PJ. – V-VIII. – Az ausztriai Stájerországból és Alsó-Ausztriából írták le, máshonnan még nem közölték (FISCHER 1973a). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban (Csorna: Csikos éger) találták meg (PAPP 2002: 575).

Aspilota daemon STELFOX et GRAHAM, 1948 – BF: 1 ♀: Ábrahámhegy, 1990. V. 15., PJ. – KH: 2 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. 1 ♀: Vállus, Büdöskút, Fekete-hegy, 1964. V. 26., PJ. – DB: 1 ♂: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 2 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29-VI. 2., PJ. – KB: 3 ♀ + 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. V. 22., SB. – V-VI. – Leírása óta csak Írországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Aspilota delicata FISCHER, 1973 (= *A. ahrburgensis* FISCHER, 1974) – BF: 1 ♀: Ábrahámhegy, 1990. V. 15., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1 ♂: 1958. VI. 2., SB. 1 ♀: 1977. VI. 23., ÁL. – KH: 1 ♀: Vállus, Csetény, 1969. V. 23., PJ. – KB: 1 ♂: Fehérvárurgó, in sylvis, 1923. VII. 22., BL. – V-VII. – Leírása óta csak Ausztriából (Salzburg tartomány) ismerjük. A magyar fauna új faja.

Aspilota diminuta FISCHER, 1976 – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: 2 ♂: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1 ♀: *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza 1964. VIII. 26-28., 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. – VII.-VIII. – Leírása óta csak Ausztriából (Burgenland) ismerjük. A magyar fauna új faja.

Aspilota discoidea FISCHER, 1976 – ÉB: 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – Az ausztriai Burgenlandból írták le, máshonnan még nem jelentették. A magyar fauna új faja.

Aspilota flagellaris (= *A. brunigaster* FISCHER, 1976) – ÉB: 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. 1 ♀: Ugod, Vörös János-séd, 1970. VIII. 18., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♂: Várpalota, Barok-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – VI. és VIII. – Az ausztriai Ötztal-i Alpokból (Tiro) írták le egyetlen hím példány alapján (FISCHER 1973b). A konspecifikus *A. brunigaster*-t pedig három évvel később Burgenlandból írták le egyetlen nőtény alapján. A magyar fauna új faja.

Aspilota furtnerana FISCHER, 1973 – KB: 1 ♂: Fehérvárurgó, 1923. VII. 21., BL. – VII. – Az ausztriai Stájerországból írták le (FISCHER 1973a), a magyar fauna új faja.

Aspilota fuscicornis (HALIDAY, 1838) – DB: 1 ♀: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. – VI. és VIII. – Jellegzetes faji tulajdonsága a 2. hátlemez latero-bazális rovátkaszerű barázdája, erre T. Munk dán specialista hívta fel figyelmemet. Európai elterjedésű, mégis szórványosan előforduló faj. SZÉPLIGETI (1896b: 320) által közölt történelmi magyarországi példányok más fajhoz tartozóknak bizonyultak.

Aspilota hirticornis (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – DB: 1 ♀: Márkó, Menyeke, 1965. IX. 2., PJ. – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, Kőrös-hegy, 1970. VIII. 18., PJ. 1 ♂: Porva, 1979. IX. 2., PA. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – A következő országokból tudunk előfordulásáról: Svédország, Dánia (Fáröer szigetek), Németország és Ausztria. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Lébény) mutatták ki (PAPP 2002: 575).

Aspilota imparidens FISCHER, 1974 – KB: 1 ♂: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1969. VII. 11., PJ. – VII. – Mindeddig csak Alsó-Ausztriából ismertük. A magyar fauna új faja.

Aspilota inflatinervis FISCHER, 1973 – BF: 1 ♂: Badacsony, 1990. V. 15., PJ. – ÉB: 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29-VI. 2., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 22., ML. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VII. – Az ausztriai Stájerországból írták le (FISCHER 1973c). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Lébény) közölték (PAPP 2002: 576).

Aspilota insolita TOBIAS, 1962 – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1 ♂: 1968. V. 9. SB. 1 ♀: 1977. VI. 23. ÁL. 1 ♂: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB.-ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Zirc, leg. Pável. – V-VI. – A fajt az európai Oroszországból (Leningrád régió) írták le, máshonnan még nem közölték. A magyar fauna új faja.

Aspilota latitemporata FISCHER, 1976 – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., leg. PJ. – VII. – Az ausztriai Burgenlandból (Jablung = Vasjobbágyi, Felsőőr járás) írták le; a magyar fauna új faja.

Aspilota minima (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 1 ♀: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VII. – Leírása, azaz egy évszázad óta csak Svédországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Aspilota nervulata FISCHER, 1974 – ÉB: 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. – VI. és VIII. – A németországi Eifelből leírt faj máshonnan még nem került elő. A magyar fauna új faja.

Aspilota pillerensis FISCHER, 1973b – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Vállus, Csetény, 1969. V. 23., PJ. – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29-VI. 2., PJ. 1 ♀: Tápolcafé, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. és VIII. – Az ausztriai Ötztal-i Alpokból írták le, máshonnan még nem közölték. A magyar fauna új faja.

Aspilota procreata FISCHER, 1976 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♂: Uzsa, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22-26., PJ. 1 ♀ + 5 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyháza, Római-fürdő, 1969. VII. 1., PJ. – V-VI. és VIII. – Az ausztriai Burgenlandból írták le; Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Lébény) közölték (PAPP 2002: 576).

Aspilota ruficollis STELFOX et GRAHAM, 1950 – BF: 1 ♀: Badacsony, 1927. VIII. 2., leg. Gammel 1 ♂: Révfülöp, 1926. VIII. 26., BL. – DB: 1 ♂: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. –

ÉB: 1 ♂: Eplény, 1962. VII. 11., PJ. – KB: 1 ♂: Várpalota, Várvölgy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1968. VI. 27., PJ. – V-VIII. – A fajt Írországból és Angliából ismerjük. A magyar fauna új faja.

Aspilota ruficornis (NEES, 1834) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Hajag, Augusztintanya, *Atropetum belladonnae*-ban fűhálózza, 1960. VII. 28., PJ. 1 ♀: Eplény, Malomréti-völgy, 1977. IX. 24., PA. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, *Lythrum salicaria*-ról hálózza, 1963. VIII. 22-25., PJ. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 22., PJ. – VI-IX. – Elterjedése: Írország, Anglia, Svédország, Dánia és Ausztria. A magyar fauna új faja.

Aspilota stenogaster STELFOX et GRAHAM, 1951 – ÉB: 1 ♂: Herend, Szolimán, 1982. VIII. 4., PJ. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VII-VIII. – A fajt Angliából írták le, magam pedig Koreából (PAPP 2001: 3) mutattam ki. A magyar fauna új faja.

Aspilota styriaca FISCHER, 1973 – KB: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VII. – Az ausztriai Stájerországból írták le öt példány (3 ♀ + 2 ♂) alapján (FISCHER 1973a); bakonyi lelőhelye a második adat elterjedéséről. A magyar fauna új faja.

Aspilota vernalis STELFOX et GRAHAM, 1951 – ÉB: 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1959. IV. 30., PJ. – IV. – Eddigi ismert előfordulása Írország és Skócia. A magyar fauna új faja.

Dapsilarthra FÖRSTER, 1862

Dapsilarthra rufiventris (NEES, 1814) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 3 ♀ + 3 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1969. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Kőárok, 1957. V. 21., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. 1 ♀: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – IV-VI., többnyire júniusban gyűjtötték. – Európa leggyakoribb *Dapsilarthra* faja, Magyarországon is általánosan elterjedt.

Dinotrema FÖRSTER, 1862

Dinotrema amplisignatum (FISCHER, 1973) – KH: 1 ♀: Zalaszentő, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – DB: 1 ♀: Márkó, Menyecske, 1959. V. 29., PJ. – ÉB: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. – V-VI. és VIII. – A nőtény csápja 18-23 ízű (18: 1 ♀, 19: 1 ♀, 20: 1 ♀, 23: 1 ♀). Az 1. hátlemez 1,4-szer–1,5-ször hosszabb a hátsó szélességénél. Eddig Ausztriából és Olaszországból mutatták ki (FISCHER 1973d); a magyar fauna új faja.

Dinotrema brevicauda (TOBIAS, 1962) – KH: 1 ♀ + 1 ♂: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29-VI. 2., PJ. 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – VI. – A csáp 22- (1 ♀), 25- (1 ♀), 27- (1 ♂) ill. 28-ízű (1 ♂). Felülnézetben a fej 1,66-1,7-szer szélesebb a hosszánál. Az 1. hátlemez kétszer hosszabb a hátsó szélességénél. A sugárér második szakasza (r_2) 2,5-2,7-szer hosszabb az első keresztétnél (cuq_1). A 3. comb 2-2,2-szer hosszabb a disztális szélességénél. Előfordulása: Oroszország (Leningrád körzet) és Ausztria (két közölt lelőhelyen). A magyar fauna új faja.

Dinotrema castaneithorax (FISCHER, 1973) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. – KB: 1 ♂: Csesznek, Kőárok, 1957. V. 21., SB. – V. – Az ausztriai Stájerországból írták le (FISCHER 1973a), majd kimutattam Koreából (PAPP 2001: 4).

Dinotrema clarimembre (FISCHER, 1974) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1980. VIII. 12., PJ. – VIII. – Leírása óta csak Ausztriából ismerjük. A magyar fauna új faja.

Dinotrema concinnum (HALIDAY, 1838) – BF: 3 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. – V. és IX. – Hiteles határozású példányait a következő országokból közölték: Írország, Anglia, Svédország, Ausztria, Magyarország és európai Oroszország (Leningrád régió). Várhatóan még számos európai országból fogják közölni. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 320) közölte a budapesti Hárshegyen gyűjtött példányok alapján.

Dinotrema costulatum (THOMSON, 1895) (?=*Aspilota naeviforme* FISCHER, 1973a) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Uzsa, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♀: Eplény, Malomréti-völgy, 1977. IX. 24., PA. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. VI. 2., PJ. – V-VI. és IX. – A csáp 21- (1 ♀), 24- (1 ♀), 26- (1 ♀) és 27-ízű (1 ♂); a középső csápízek hossza 1,5-szer–1,8-szor hosszabb a vastagságánál. A közép-mellvarrat éppen és elkeskenyedően éri el (a *D. naeviforme* holotípusán is) a közép-melloldal (mesopleura) mellső szélét. Az 1. hátlemez 1,8-2-szer hosszabb a hátsó szélességénél. Leírása óta csak Svédországból és Ausztriából (a *D. naeviformis* alapján) ismerjük. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban (Csorna) találták meg (PAPP 2002: 576).

Dinotrema cratocera (THOMSON, 1895) – ÉB: 1 ♀: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózva, 1966. VI. 29., PJ. – Előfordulása: Svédország, Ausztria és Magyarország (PAPP 2002: 576).

Dinotrema dentipraesens (FISCHER, 1974) – DB: 1 ♂: Herend, Incseka, 1962. V. 17., PJ. – ÉB: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. – Az alsó-ausztriai Pittenből írták le (máshonnan még nem ismerjük) a hím holotípus alapján (az *Aspilota* génuszban). Két faj: a *D. eumandibulatum* (FISCHER 1976) és a *D. vituperatum* (FISCHER 1974b) megtévesztésig hasonlít a *D. dentipraesens*-re. Szerintem a három néven leírt forma egy fajnak három megjelenési alakja. A rágó fogzatában, a test színezetében és a középhát szőrzetében mutatkozik némi különbség a három alak között. A magyar fauna új faja.

Dinotrema dimorpha (FISCHER, 1976) – BF: 1 ♀ + 3 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1960. V. 19., MF. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 2 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. 2 ♀: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. Zirc, Bocskor-hegy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózva, 1960. V. 16., PJ. 1 ♂: Vinyesándormajor, *Arrhenaterium elatioris*-ban fűhálózva, 1960. V. 17., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♂: Tés, Hegyesberek, 1969. VII. 17., PJ. – V-VIII., többnyire májusban gyűjtötték. – Nagyon közel áll a *D. paucicrenis* (FISCHER)-hez; 1,7-1,8-szor (♀) és 1,9-2-szer (♂) hosszabb csápotorízek és a többnyire pirosas-rótes 1. hátlemez különíti el a nevezett fajtól (lásd a *D. paucicrenis*-t is). Csak Ausztriából ismertük, ahonnan leírták. Legújabban mutatták ki Magyarországról, a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Lébény) (PAPP 2002: 576).

Dinotrema divisum (STELFOX & GRAHAM, 1950) (?=*Aspilota aureliae* FISCHER, 1973b) – BF: 1 ♂: Badacsony, 1990. V. 15., PJ. 1 ♀: Keszthely, 1979. VII. 6., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Révfülöp, 1 ♀: 1926. VIII. 26. BL. 1 ♂: 1983. V. 15. RI. – DB: 1 ♀ + 1 ♂: Veszprém, Betekints-völgy, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózva, 1966. VI. 19., leg. Papp J. 1 ♂: Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1966. VII. 12., PJ. 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., ML. 1 ♀:

Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. 2 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Tés, Öreg Futóné, 1966. VII. 12., PJ. – IV-VIII. – Felülnézetben a szem 1,3-szor–1,5-ször hosszabb a halántéknál. A csáp 19- (1 ♀) ill. 21-ízű (1 ♀). A rágó felső foga erős. Az áltorzselvény többé-kevésbé egyenletesen és változó mértékben ráncolt, középterecskéje nyomokban látható – emiatt várható az *Aspilota aureliae* név szinonimizálása.

Dinotrema erythropha FÖRSTER, 1862 (= *Aspilota praecipua* MARSHALL, 1895) – ÉB: 2 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – Négy európai országból közölték kevés lelőhelyét: Írország, Anglia, Svédország és Németország. A magyar fauna új faja.

Dinotrema eumandibulatum (FISCHER, 1976) – ÉB: 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., SB. – V. – A burgenlandi (Ausztria) Vasjobbágyiból (=Jabing) írták le a hím holotípus alapján. Taxonómiai helyzetéről a *D. dentipraesens*-nél tettem megjegyzést.

Dinotrema flagelliforme (FISCHER, 1973) (?= *Aspilota latitergum* FISCHER, 1975; ?= *A. leptotergum* FISCHER, 1976) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: Várpalota, Barok-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – A három jelzett taxon név ugyanarra a fajra vonatkozik, az eredeti leírásban megnevezett különbségek legfeljebb infraspecifikusak. Az ausztriai Karintiából és Stájerországból ismerjük (FISCHER 1973c). A magyar fauna új faja.

Dinotrema incongruens (FISCHER, 1973b) – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, Kisszépalma, 1983. V. 1., RI. – Az ausztriai Tirolból írták le, hazánkban vált ismertté második lelőhelye (Fenyőfő). A magyar fauna új faja.

Dinotrema insigne (STELFOX & GRAHAM, 1950) – BF: 1 ♀: Révfülpő, 1926. VIII. 26., BL. – VIII. – Angliából írták le; Biró L. az általa gyűjtött nőtényt "Coloboma concinna Hal."-nek határozta, holott akkor (1926-ban) mint új fajt vezethette volna be a szakirodalomba. A magyar fauna új faja.

Dinotrema intuenda (FISCHER, 1975) – BF: 1 ♂: Badacsony, 1990. V. 15., PJ. – Az ausztriai Karintiából írták le, a magyarországi Badacsony a második hiteles lelőhelye. A magyar fauna új faja.

Dinotrema isometricum (FISCHER, 1973) – ÉB: 1 ♂: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – A fej felülnézetben 2-szer (♀) ill. 1,85-ször (♂) szélesebb a hosszánál (a nőtény holotípus feje csak 1,75-ször szélesebb). A csápízek száma 21 (♀) ill. 26 (♂) (a nőtény holotípus 19- és nem "20-" ízű). Az ausztriai Stájerországból írták le. A magyar fauna új faja.

Dinotrema latifemur (FISCHER, 1974) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1960. V. 19., MF 1 ♀: Bakonyszentlászló, ősfenyves, 1960. V. 18., MF 1 ♀: Farkasgyepű, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♀: Fenyőfő, Kőrös-hegy, 1970. VIII. 18., PJ. 1 ♀ ("Dinotrema digitatum n. sp." det. T. Munk 2000, in litt.): Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Vinyesándormajor, *Arrhenatheretum elatioris*-ban fűhálózza, 1966. V. 17., PJ. 1 ♀: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. – Az eplényi nőtény csápja 23-ízű, 3. combja pedig 3,1-szer hosszabb disztális szélességénél. A németországi Rheinlandból írták le, majd előkerült Koreából (PAPP 2001: 4). A magyar fauna új faja.

Dinotrema leptocauda (FISCHER, 1976) – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 2 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. VI. és VIII. – Az ausztriai Burgenlandból (Jabing = Vasjobbágyi, Felsőör járás) írták le, máshonnan még nem közölték. A magyar fauna új faja.

Dinotrema lineola (THOMSON, 1895) – DB: 1 ♀: Márkó, Menyke, 1965. IX. 2., PJ. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – KB: 1 ♀: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – VI-VII. és IX. – Svédországból írták le, kimutatták Angliából, Ausztriából és Olaszországból. A magyar fauna új faja.

Dinotrema macrocera (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♀: Tihany, 1929. VII. 31., ZSG. – ÉB: 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózza, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♂: Fenyőfő, Kőrishegy, 1970. VIII. 18., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22-25., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Zörög-hegy, 1961. VII. 22., PJ. – VI-VIII. – Svédországból írták le, kimutatták Ausztriából (FISCHER 1974b: 22) és Mongóliából (PAPP 1999: 223). Magyarországról először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki egyetlen lelőhelyről (PAPP 2002: 576).

Dinotrema matridigna (FISCHER, 1974a) – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – A hím ivart eddig nem ismertük, a következő bélyegeken tér el a nőténytől: 1./ A csáp 26-izű, az 1. csápostoríz 3-szor, a többi íz 2-szer hosszabb a vastagságánál; 2./ A sugárér második szakasza (r2) 2-szer hosszabb az első keresztérenél (cuq1); 3./ Az 1. hátlemez 2,5-szer hosszabb a hátsó szélességénél. Alsó-Ausztriából írták le, hazai bakonyi lelőhelye a második hiteles előfordulási adata. A magyar fauna új faja.

Dinotrema mediocornis (FISCHER, 1973b) – KH: 1 ♂: Cserszegtomaj, Kőhát, 1990. V. 17., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Somhegypuszta, 1967. IX. 13-20., RL. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V., VII. és IX. – A csáp 19-izű. Felülnézetben a fej 1,65-ször–1,7-szer szélesebb a hosszánál. Az 1. hátlemez 2,2-szer–2,3-szor hosszabb a hátsó szélességénél. A test alapszíne feketés barna. Eddig csak Ausztriából (Tirol) ismertük, ahonnan leírták. A magyar fauna új faja.

Dinotrema naevia (TOBIAS, 1962) – KH: 1 ♂: Uzsa, *Querceto-Potentilletum albae*-ban fűhálózza, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – VI. – Leírása óta csak az európai Oroszországból (Leningrád régió) ismertük. A magyar fauna új faja.

Dinotrema nervosum (HALIDAY, 1833) – DB: Nyirád, Felső-Nyirádi-erdő, 1965. VI. 23-25., PJ. – ÉB: 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VI. és VIII. – Hitelesen határozott példányok nyomán Írországból és Ausztriából ismerjük. Magyarországról SZÉPLIGETI (1896b: 320) már jelentette (Budapest és Kecskemét lelőhelyekről), a példányok elkallódtak és ezért az adat nem hitelesíthető. Ugyancsak elkallódott a horvátországi Crkvenica-ról közölt példány (SZÉPLIGETI l. c.).

Dinotrema nigricorne (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♂: Tihany, 1957. V., MF. – DB: 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29-VI. 2., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyzombathely, Feketevízpuszta, 1969. VII. 11., PJ. – V-VII. – Előfordulása: Svédország, Ausztria, Magyarország. Hazánkban a közelmúltban mutatták ki a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (Csorna, Lébény, Osl) (PAPP 2002: 576).

Dinotrema notaulica (FISCHER, 1974b) – BF: 1 ♂: Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. – KH: 2 ♂: Vállus, Fekete-hegy, Büdöskút, 1964. V. 26., PJ. – ÉB: 1 ♀: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. – V-VI. – A faj nagyon jellemző bélyege a középhát (mesonotum) korongjának mellső felére kiterjedő hátbarázda (notaulix); a faj neve is erre utal. A hím ivar új: A nőtény csápja 19-izű, a három hím csápja 20- (1 ♂) és 23-izű (2 ♂). A mellő szárny erecskéje (cu-a) és brachiális ere (3-Cul) kissé duzzadt (nh). Az 1. hátlemez 1,66-szor (♀) ill. 1,75-1,8-szor hosszabb a hátsó szélességénél. Csak Ausztriából (Alsó-Ausztria) ismertük, a magyar fauna új faja.

Dinotrema occipitale (FISCHER, 1973c) – BF: 1 ♂: Révfülöp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15.,

RI. – ÉB: 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V., VII.-VIII. – A gyulafirátóti két nőstény áltorszelvénye a hosszanti közepén szélesen ráncolt-egyenetlen, a hosszanti középél csak nyomokban látható. Európában Ausztriából és Csehországból ismerjük, magam kimutattam Koreából (PAPP 2001: 4). A magyar fauna új faja.

Dinotrema paucicrenis (FISCHER, 1973b) – BF: 2 ♂ Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 16., PJ. 1 ♂: Uzsa, *Querceto-Potentilletum albae*-ban fűhálózza, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózza, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♀ + 2 ♂: Fenyőfő, Kőrös-hegy, 1970. VIII. 18., PJ. 4 ♀ + 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 3 ♀ + 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 2 ♀: 1963. VIII. 24. és 1 ♀ + 1 ♂: 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 2 ♂: Ugod, Somberék: Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. 3 ♀ + 1 ♂: Zirc, Bocskor-hegy, 1960. V. 16., PJ. – KB: 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. V. 21., PJ. 1 ♂: Csesznek, Zörög-hegy, 1961. VII. 22., PJ. 1 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Eplény, Tóbán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1 ♀: 1964. VIII. 26-28. és 1 ♀ + 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♂: Olaszfalu, Tóbán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-VIII., többnyire májusban és augusztusban gyűjtötték. – Nagyon közel áll a *D. dimorpha* (FISCHER)-hez, a 2-szer–2,3-szor (nőstények) ill. 2,2-szer–2,5-ször (hímek) hosszabb csápízek és a többnyire barnás fekete / fekete 1. hátlemez különíti el a nevezett fajtól (lásd még a *D. dimorpha*-t is). Eddig csak Ausztriából ismertük. A magyar fauna új faja.

Dinotrema phoridarum (GOIDANICH, 1936) – BF: 1 ♂: Ábrahámhegy, 1990. V. 15., PJ. 2 ♂: Badacsony, 1990. V. 15., PJ. – V. – Az Olaszországból leírt fajt a közelmúltban mutatott ki Magyarországból, a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002: 576).

Dinotrema pulcifforme (FISCHER, 1973) – BF: 1 ♀: Ábrahámhegy, 1990. V. 15., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. VIII. 1., MF. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29.-VI. 2., PJ. – V-VI. és VIII. – Ausztria három tartományából (Alsó-Ausztria, Stájerország, Tirol) leírt fajt (FISCHER 1973a) máshonnan még nem közölték. A magyar fauna új faja.

Dinotrema pulvinatum (STELFOX et GRAHAM, 1949) – KB: 1 ♂: Várpalota, Várvölgy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1968. VI. 27., PJ. – VI. – Elterjedése: Írország, Anglia, Ausztria és Magyarország. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki egyetlen lelőhelyről (PAPP 2002: 576).

Dinotrema pygmipunctum (FISCHER, 1973) – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Büdöskút, 1968. IV. 26., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., leg. Papp J. – IV. és VIII. – A hím holotípus csápízeinek a száma 31, ellenben a két bakonyi hím példányé csak 19 és 24. A fajra nagyon jellemző a feltűnően széles rágó. Csak a hím ivart ismerjük. Az ausztriai Stájerországból írták le (FISCHER 1973a); a magyar fauna új faja.

Dinotrema rugisignum (FISCHER, 1973) – BF: 1 ♂: Tihany, Csúcs-hegy, 1967. VI. 22., ML. – VI. – Mindeddig csak Ausztriából ismertük (FISCHER 1973b); a magyar fauna új faja.

Dinotrema semicompressum (STELFOX et GRAHAM, 1949) (= *Aspilota parapunctatum* FISCHER, 1976 **syn. n.**) – BF: 1 ♀: Tihany, 1977. VI. 23., AL. – KH: 1 ♀: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 15., PJ. – ÉB: 1 ♀: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózza, 1966. VI. 29., PJ. 2 ♀: Fenyőfő, Kőrös-hegy, 1970. VIII. 18., PJ. 2 ♀: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. 1n: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, *Fagetum silvaticae*-ban fűhálózza, 1963. VIII. 25., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ.

– KB: 1 ♂: Fehérvárcsurgó, 1923. IX. 23., BL. 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VI. és VIII., többnyire júniusban gyűjtötték. – A középhát gödröcskéje gyengén vonalszerű, gyakran hiányzik. A csáp 14-20-ízű, többnyire 15-17-ízű (nőstények) ill. 18-22-ízű (hímek). FISCHER (1972: 441) úgy vélte, hogy a *D. semicompressa* középháta teljesen sima (azaz nincs középháti gödröcskéje), ellenben STELFOX és GRAHAM (1949: 73) a *D. semicompressa* eredeti leírásában jelzi, hogy a középháti gödröcske legalább nyomokban rendszerint jelen van (“On the disc of the mesonotum there is usually at least a trace of a dimple”). A *D. parapunctatum* és a *D. semicompressum* között az egyetlen különbség a középháti gödröcske jelenléte ill. hiánya – ami nem egyezik a valóságos faji tulajdonsággal, ezért a *parapunctatum* a *semicompressum* jun. syn.-ja. – Elterjedése: Írország, Anglia, Ausztria, Magyarországon és Korea. Mind hazánkból, mind Koreából magam mutattam ki (PAPP 2002: 576; 2001: 4).

Dinotrema significarum (FISCHER, 1973) (?=*Aspilota longicarinatum* FISCHER, 1976; ?=*Aspilota thurnensis* FISCHER, 1977) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Uzsa, *Querceto-Potentiletto albae*-ban fűhálózva, 1963. VI. 4., PJ. – DB: 3 ♀ + 1 ♂: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Hubertlak, 1964. VI. 8-10., PJ. 1 ♀: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. 2 ♀: Fenyőfő, Kőris-hegy, 1970. VIII. 18., PJ. 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 2 ♀ + 2 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀ + 2 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1 ♀: 1963. VIII. 25. és 2 ♂: 1967. V. 29.-VI. 2., PJ. 1 ♀: Porva, Pálilhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♂: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. 2 ♀: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 2 ♂: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♂: Csesznek, Zörög-hegy, 1961. VII. 22., PJ. 1 ♀: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 3 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 2 ♀: 1964. VIII. 26-28. és 1 ♀: 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VIII., többnyire júniusban és júliusban gyűjtötték. – Az ausztriai Stájerországból írták le a fajt (FISCHER 1973c), majd közöltem Koreából (PAPP 2001: 4) és Magyarországról, a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002: 576).

Dinotrema spitzickense (FISCHER, 1976) – ÉB: 1 ♂: Fenyőfő, halastavak, 1983. IV. 30., RI. 1 ♀: Zirc, Arborétum, 1973. – KB: 1 ♂: Acsteszer, Homokházi-erdő, *Caricetum*-ban fűhálózva, 1961. VII. 28., PJ. – IV., VI. és VII. – A lábak sárgák barna futtatással (1 ♂) ill. a test a lábakkal együtt sötét barna / fekete. Felülnézetben a fej 1,7-szer szélesebb a hosszánál, felülnézetben a halánték kissé duzzadt. Az ausztriai Burgenlandból írták le; a magyar fauna új faja.

Dinotrema tauricum (TELENGA, 1935) – DB: 1 ♀ + 1 ♂: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózva, 1966. VI. 29., PJ. – KB: 2 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VII. – Az ukrajnai Krím-félszigetről leírt faj a palearktikum számos országából előkerült, Magyarországhoz legközelebb Ausztriából, Svájcban és Olaszországból. A magyar fauna új faja.

Dinotrema toleratum (FISCHER, 1974) – DB: 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózva, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. – A csáp 19- (2 ♀), 20- (1 ♀) és 24-ízű (1 ♂); a csápostor ízei 1,5-1,6-szor (nőstények) ill. 2-szer (hím) hosszabbak a vastagságuknál. A sugárér 2. szakasza (r2) 1,8-2-szer hosszabb az 1. keresztérnél (cuq1). Az 1. hátlemezt 2-2,1-szer hosszabb a hátsó szélességénél. Alsó-Ausztriából írták le (FISCHER 1974b), majd előkerült Magyarországról, a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban egyetlen lelőhelyen (PAPP 2002: 576).

Dinotrema varimembre (FISCHER, 1973) – ÉB: 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1963.

VIII. 22-25., PJ. 2 ♂: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI-VIII. – Az ausztriai Stájerországból írták le (FISCHER 1973c), majd több további lelőhelyét közölték Ausztriából. A magyar fauna új faja.

Dinotrema varipes (TOBIAS, 1962) (?=*Aspilota danuvica* FISCHER, 1974b; ?=*Aspilota perlustranda* FISCHER, 1973c) – DB: 1 ♀: Veszprém, Kálvária, 1973. VI. 18., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Tevelvár, 1961. VI. 14., PJ. 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózza, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 25., PJ. – KB: 1 ♂: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Fehérváracsurgó, 1923. VII. 22., BL. 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – Két országból: Oroszországból és Ausztriából ismerjük kevés lelőhelyét. A magyar fauna új faja.

Dinotrema vituperatum (FISCHER, 1974), nöstény ivar új. – BF: 3 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Mindszentkállya, Öreg-hegy, 1992. V. 17., RI. 1 ♂: Tapolca, Szent György-hegy, 1990. V. 16., PJ. – DB: 1 ♂: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, Kiszszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 2 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1 ♂: 1963. VIII. 22-25. és 1 ♂: 1973. VII. 17., PJ. 2 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., ML. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀ + 3 ♂: Várpalota, Barokk-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – V-VIII., többnyire májusban gyűjtötték. – A nöstény csápja 17-19-ízű, a hím csápja pedig 20-21-ízű. A nöstény 1. hátlemeze 1,8-2-szer hosszabb a hátsó szélességénél. Előfordulása: Ausztria és Magyarország. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban találták meg egyetlen lelőhelyen (PAPP 2002: 576).

Mesocrina FÖRSTER, 1862

Mesocrina indagatrix FÖRSTER, 1862 – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Somhegypuszta, 1967. VIII. 26-29., PJ. – VIII. – Európa számos országából, továbbá Kínából közölték szórványos lelőhelyeit. A magyar fauna új faja.

Orthostigma RATZEBURG, 1844

Orthostigma antennatum TOBIAS, 1962 – DB: 1 ♀: Márkó, Menyeke, 1959. V. 29., PJ. – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, 1967. VIII. 11-20., RL. 2 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22-25., PJ. 5 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1968. VII. 5., PJ. – V-VIII., többnyire júniusban gyűjtötték. – Leírása óta csak európai Oroszországból (Leningrád kerület) ismerjük. A magyar fauna új faja.

Orthostigma breviradiale KÖNIGSMANN, 1969 – KH: 1 ♂: Uzsa, 1963. VI. 4., PJ. 1 ♂: Vállus, Büdöskút, Fekete-hegyek, 1964. V. 26., PJ. – KB: 1 ♂: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. – VI-VII. – Szórványos ausztriai és csehországi lelőhelyeit közölték. A magyar fauna új faja.

Orthostigma cratospilum (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♂: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 15., PJ. – DB: 2 ♂: Márkó, Menyeke, 1965. IX. 2., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. 1 ♂: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózza, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♂: Fenyőfő, 1967. V. 28-31., RL. 1 ♂:

Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VII. 22-25., PJ. 1 ♂: Nyirád, Felső-Nyirádi-erdő, 1965. VI. 23-25., PJ. 1 ♂: Városlőd, Torna-mente, 1962. VI. 10., PJ. – KB: 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1 ♂: 1964. VIII. 26-28. és 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♂: Tés, Hegyesberek, 1969. VII. 17., PJ. – V-IX. – Európában a következő országokból ismerjük: Svédország, Dánia, Hollandia, Németország, Csehország, Ausztria.

Orthostigma laticeps (THOMSON, 1895) – DB: 1 ♀: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – Eddig Európa tíz országából közölték lelőhelyeit (SHENEFELT 1974: 99). Magyarországhoz legközelebb Ausztriából, Csehországból és Észak-Olaszországból. Magyarországon először a Bátorligeti Természetvédelmi Területről került elő (PAPP 1991: 654), majd közölték a Bükki Nemzeti Parkból (PAPP 1996a: 474).

Orthostigma lokei HEDQVIST, 1973 – DB: 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. VI. 14., PJ. – ÉB: 1 ♀: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. – 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22-25., PJ. – KB: 1 ♀: Ácsteszer, Homokházi erdő, sásosban fűhálózza, 1961. VII. 28., PJ. – VI-VIII. – Leírása óta csak Svédországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Orthostigma maculipes (HALIDAY, 1838) – BF: 1 ♂: Kapolcs, Egervíz, 1962. VI. 15., PJ. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – KB: 1 ♂: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. – VI. és VIII. – Bár közel kétszáz éve írták le, mégis csak négy európai országból ismerjük (FISCHER 1995: 676): Írország, Anglia, Svédország és Ausztria. Magyarországon először a Bükki Nemzeti Parkból közölték (PAPP 1996a: 474).

Orthostigma mandibulare TOBIAS, 1962 – ÉB: 2 ♀ + 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – VI. és VIII. – Oroszország európai területéről (Leningrád kerület) leírt fajt megtalálták Ausztriában és Németországban. Magyarországról legújabban mutatták ki, éspedig a Fertő-Hanság Nemzeti Park egyetlen lelőhelyéről (PAPP 2002: 577).

Orthostigma pumila (NEES, 1834) – ÉB: 2 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 2 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♀: Nyirád, Felsőnyirádi-erdő, 1965. VI. 23-25., PJ. – KB: 4 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 2 ♀: 1964. VIII. 26-28. és 2 ♀: 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Tés, Öreg Futóné, 1969. VII. 18., PJ. – VI-VIII. – Európa egyik leggyakoribb általánosan elterjedt *Orthostigma* faja; Magyarországról (Budapest környékéről) először SZÉPLIGETI (1896b: 320) mutatta ki.

Orthostigma sculpturatum TOBIAS, 1962 – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. 1 ♂: Vállus, Csetény, 1969. V. 23., PJ. – DB: 1 ♀: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Városlőd, Torna-mente, 1962. VI. 10., PJ. – V-VI. és VIII. – Az európai Oroszországból (Leningrád kerület) írták le, majd jelentették Ausztriából (FISCHER 1995: 675). Magyarországon először a Kiskunsági Nemzeti Parkban került elő (PAPP 1987: 330).

Orthostigma sordipes (THOMSON, 1895) – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. és VIII. – Három európai országban (Dánia, Hollandia, Csehország) tudunk előfordulásáról. A magyar fauna új faja.

Pentapleura FÖRSTER, 1862

Pentapleura angustula (HALIDAY, 1838) – ÉB: 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 2 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – Kilenc európai országból ismerjük, hozzánk legközelebb Ausztriából. Magyarországon először a Kiskunsági Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1983: 321).

Pentapleura fuliginosa (HALIDAY, 1838) – KB: 1 ♀: Tés, 1963. V. 13-16., PJ. – V. – Palearktikus elterjedésű, Európában elég gyakori. Magyarországról először a Kiskunsági Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1983: 321).

Pentapleura pumilio (NEES, 1812) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Kaposcs, Kálomis, 1968. V. 7., PJ. – DB: 1 ♀: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. – ÉB: 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. és VIII. – A Palearktikus Régióban gyakori, Európa számos országában, így Magyarországon is közönséges faj.

Phaenocarpa FÖRSTER, 1862

Phaenocarpa canaliculata STELFOX, 1941 – ÉB: 1 ♂: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. – KB: 1 ♀: Tés, Hegyesberek, 1969. V. 14., PJ. – V. – Írországból írták le a fajt, majd előkerült Ausztriából, Finnországból és Oroszország európai területéről. A magyar fauna új faja.

Phaenocarpa conspurcator (HALIDAY, 1838) – BF: 1 ♂: Keszthely, 1977. VI. 23., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Szömörkés, 1968. V. 15., PJ. 1 ♂: Fenyőfő, 1988. VI. 26., RI. – V-VI. – Európa-szerte gyakori, sőt közönséges faj; hazánkból először SZÉPLIGETI (1896b: 320) mutatta ki.

Phaenocarpa curvula (THOMSON, 1895) – ÉB: 6 ♀ + 8 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Leírása óta csak Svédországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Phaenocarpa eugenia (HALIDAY, 1838) – BF: 1 ♀: Balatonfüred, Balaton-part, 1973. VIII. 2., TS. 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – V. és VIII. – Egész Európában elterjedt, mérsékelt gyakori faj. Hazánkban először PAPP (1968b: 582) mutatta ki, közölve két lelőhelyét.

Phaenocarpa eunice (HALIDAY, 1838) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 27-29., PJ. – V-VIII. – A Fischer-féle (FISCHER 1970a: 438) újra-leírástól eltérő bélyegek: (1) a csáp 39-izű (1 ♀), (2) a rágó csak kétszer hosszabb a vastagságánál, (3) a tojókészülék olyan hosszú, mint a 3. lábszár (1 ♀) ill. fele oly hosszú (1 ♀). Palearktikus elterjedésű, mégis inkább ritka faj, Magyarországon is csak szórványosan gyűjtötték.

Phaenocarpa fidelis FISCHER, 1970 – KB: 1 ♀: Bakonyszentlászló, Vinyesándormajor, Észak-Cuha völgy, 1957. VI. 27., PJ. 1 ♀ + 2 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. 2 ♀ + 2 ♂: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. 2 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. és VIII. – A következő országokban tudunk előfordulásáról: Ausztria, Svájc, európai Oroszország, Ukrajna, Kazahsztán és Türkmenisztán (SHENEFELT 1974: 1008; TOBIAS 1986b: 141). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 577).

Phaenocarpa galatea (HALIDAY, 1838) – ÉB: 2 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1 ♀: *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza 1964. VIII. 26-28. és 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. – VI-VIII. – Leírása (azaz közel két évszázad óta) csak Írországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Phaenocarpa livida (HALIDAY, 1838) – ÉB: 1 ♀: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1968. VIII. 5., PJ. – VII-VIII. – Nyugat-palearktikus általánosan elterjedt faj, Magyarországon is gyakori (PAPP 1968b: 589). Hazánkban először SZÉPLIGETI (1896b: 320) közölte lelőhelyét (Budapest: Hármashatár-hegy).

Phaenocarpa picinervis (HALIDAY, 1838) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. 1 ♂: Fenyőfő, ősfenyves, 1976. V. 13., ZL. 1 ♂: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 2 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♂: Várpalota, Barok-völgy, Királyszállás, 1960. VI. 2., PJ. – V-VII. és IX. – Holarktikus elterjedésű, hazánkban is gyakori *Phaenocarpa* faj.

Phaenocarpa pullata (HALIDAY, 1838) – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 22., PJ. – 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-V. – Palearktikus elterjedésű és elég gyakori faj. Magyarországról először PAPP (1968b: 594) közölte számos lelőhelyét.

Phaenocarpa ruficeps (NEES, 1812) – BF: 2 ♂: Dörgicse, Kőhegy, 1959. V. 7., PJ. 5 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♂: Vállus, 1969. V. 20-21., PJ. – DB: 1 ♂: Nagyvázsony, 1960. V. 26., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, 1967. VII. 20-30., RL. 1 ♀ + 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, 1969. VI. 8., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyszentlászló, Vinyesándormajor, 1957. V. 23., PJ. – Holarktikus elterjedésű, gyakori, sőt közönséges *Phaenocarpa* faj.

Phaenocarpa ruficeps var. **testacea** (NEES, 1812) – ÉB: 2 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22-25., PJ. – VIII.

Synaldis FÖRSTER, 1862

Synaldis armeniaca FISCHER, 1993 – BF: 2 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – V. – A hím csápja 22-ízű. A középháti gödröcske vonásszerű. Az Örményországból közelmúltban leírt új faj második ismertté vált lelőhelye a Bakonyba esik. A magyar fauna új faja.

Synaldis concolor (NEES, 1812) – BF: 2 ♂: Felsőörs, 1 ♂: 1966. V. 30. és 1 ♂: 1973. V. 6., PJ. 7 ♀ + 2 ♂: Keszthely, 1 ♀: 1977. VI. 23., 1 ♀: 1977. VII. 27., PJ. 1 ♀: 1977. VIII. 29., VT. 1 ♂: 1980. VII. 18., 3 ♀ + 1 ♂: 1980. VIII. 12., 1 ♂: 1983. VIII. 16., PJ. 1 ♂ (det. Fischer): Révfülep, 1926. VIII. 26., BL. 2 ♂: Tihany, 1 ♂: 1957. V. 7. MF. 1 ♂: 1977. VII. 7. ÁL. 1 ♀: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. 1 ♂: Tihany, Külső-tó, rét, 1958. VI. 4., SB. – DB: 1 ♂: Márkó, Menyeke, 1959. V. 29., PJ. 2 ♂: Nagyvázsony, Kab-hegy, 1970. VIII. 19., PJ. 1 ♂: Szentgál. Űsti-hegy, 1962. VIII. 23., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Tevelvár, 1961. VI. 14., PJ. 1 ♀ + 2 ♂: Bakonyszentlászló, ősfenyves, 1960. V. 18., MF. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♂: Németbánya, Laposak, 1960. V. 16., PJ. 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., ML. 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 21., PJ. – KB: 1 ♀: Ácsteszér, Homokházi-erdő, sásosban fűhálózza, 1961. VII. 28., PJ. 1 ♀: Bodajk, Gajaszurdok, 1962. VIII. 7., PJ. 1 ♂: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 22., PJ. 1 ♀: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 1 ♂: Fehérvárcsurgó, 1923. IX. 18., BL. – V-IX. – Egész Európában közönséges faj.

Synaldis distracta (NEES, 1834) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Keszthely, 1 ♀: 1977. VII. 8. PJ. 1 ♂: 1979. VIII. 16. FL. 2 ♂: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. – DB: 1 ♀ + 1 ♂: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. 1 ♂: Veszprém, Jutas, 1962. IV. 29., CSL. – ÉB: 4 ♂: Bakonyszentlászló, ősfenyves, 1960. V. 18., MF. 1 ♀ + 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – IV-VIII. – Egész Európában elterjedt és gyako-

ri faj. Magyarországról először (Fonyód és Szár lelőhelyekről) SZÉPLIGETI (1896b: 320; 1899: 102) mutatta ki.

Synaldis georgica FISCHER, 1993 – ÉB: 2 ♂: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 26., PJ. – VI. – Grúziából a közelmúltban leírt faj újabb lelőhelye a Bakonyba esik. A magyar fauna új faja.

Synaldis mandibulata FISCHER, 1970 – BF: 1 ♀: Keszthely, 1977. VIII. 29., VT. 1 ♀: Révfülöp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., leg. RI. 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1990. V. 16., PJ. – ÉB: 1h: Porva, Cuha-völgy, 1958. IX. 3., MF. – KB: 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. IX. 17., BL. – V. és VIII-IX. – Az ausztriai Stájerországból írták le, a magyarországi Bükk Nemzeti Parkból közölték második lelőhelyét (PAPP 1996a: 475).

Synaldis maxima FISCHER, 1962 – BF: 1 ♀: Révfülöp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., RI. 1 ♀ (paratype): Tihany, 1930. IX. 25., BL. – DB: 1 ♀: Veszprém, Szabadság-pusztá, 1972. VII. 16., PJ. – V., VII. és IX. – Elterjedéséről négy európai országból van lelőhely adatunk: Németország, Ausztria, Horvátország (Isztriai félsziget) és Magyarország (Tihany). Hazánkban szórványosan fordul elő.

Synaldis megastigma FISCHER, 1967 – KH: 1 ♀: Cserszegtomaj, Kőhát, 1990. V. 17., PJ. KB: 1 ♂: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 22., BL. – V. és VII. – Az ausztriai Burgenlandból való leírása óta nem közölték további előfordulását. Magyarországon először a Hortobágyi Nemzeti Parkban került elő (PAPP 1983: 322).

Synaldis nitidula (MASI, 1933) – ÉB: 1 ♂: Bakonyszentlászló, ősfenyves, 1960. V. 18., MF. – KB: 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 21., BL. – V. és VII. – Olaszországból írták le, közölték görögországi előfordulását. Magyarországon először a Bükki Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1996a: 475).

Synaldis parvicornis (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1980. VIII. 12., PJ. – ÉB: 1 ♀: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., SB. – V. és VIII. – Három európai országból (Svédország, Németország, Ausztria) közölték előfordulását (FISCHER 1993a: 568). A magyar fauna új faja.

Synaldis perfida FISCHER, 1970 – KH: 1 ♀: Keszthely, 1982. VIII. 1., FL. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♂: Bakonypölöske, Kupi-erdő, 1962. V. 29., PJ. – V-VI. és VIII. – A csápízek száma 14 (1 ♀), 15 (1 ♀) és 17 (1 ♂). A rágó éppen hosszabb a két szélső foga között mért szélességénél. Eddig csak Ausztriából (Stájerország) ismertük. A magyar fauna új faja.

Synaldis sulcata FISCHER, 1962 – BF: 1 ♀: Révfülöp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., RI. – ÉB: 1 ♀: Bakonyszentlászló, ősfenyves, 1960. V. 18., MF. 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. – V-VI. – Az Isztriai-félszigetről (Horvátország) és Tunéziából írták le (FISCHER 1962a). Magyarországon először a Hortobágyi Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 1983: 323).

Trachyusa RUTHE, 1854

Trachyusa aurora (HALIDAY, 1838) – KH: 1 ♀: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 15., PJ. 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. 1 ♂: Uzza, 1963. VI. 4., PJ. 1 ♂: Várvölgy, Nagy-Láz-tető, 1969. V. 21., PJ. – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. 1 ♀: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 2 ♀: Nyirád, Felsőnyirádi-erdő, 1963. VI. 23-25., PJ. 1 ♂: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyszombathely, Feketevízpusztá, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VIII., legtöbbször júniusban gyűjtötték. – Európa-szerte

elterjedt faj, Magyarországon is elég gyakori (PAPP 1967: 298), közölték a Hortobágyi Nemzeti Parkból (PAPP 1983: 322), a Kiskunsági Nemzeti Parkból (PAPP 1987: 330) és a Bükk Nemzeti Parkból (PAPP 1996a: 475).

ALYSIINAE / Dacnusiini

A Bakony-hegységből kimutatott Alysini fajok száma 160; az eddig kimutatott magyarországi fajok száma 213, azaz a Bakonyban a hazai fajok 75 %-át sikerült kimutatni. A 213 faj közül 115 (azaz a fajok 71 %-a) új a magyar faunára. A hazai Alysini: Dacnusiini tribus fajai 19 génuszba tartoznak, ezek közül hat génusz fajtát nem sikerült eddig megtalálni a Bakonyban (3. táblázat).

3. táblázat

	Génusz	Hazai fajok száma	Bakonyi fajok száma	A magyar fauna új fajainak száma
1.	Agonia	1	–	–
2.	Amyras	1	–	–
3.	Anthrusa	3	3	3
4.	Aristelix	1	1	1
5.	Chaenusa	2	2	2
6.	Chorebus	112	97	69
7.	Coelinus	1	1	–
8.	Coloneura	4	2	2
9.	Dacnusa	50	30	24
10.	Epimicta	1	1	1
11.	Exotela	9	8	8
12.	Laotris	1	1	1
13.	Lepton	8	6	2
14.	Polemochartus	3	–	–
15.	Protodacnusa	4	4	1
16.	Sarops	2	–	–
17.	Synelix	3	–	–
18.	Tates	1	–	–
19.	Trachionus	5	4	1
	Összesen	213	160	115

Antrusa NIXON, 1943

Antrusa flavicoxa (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♀: Tihany, déli part, 1968. V. 9., SB. – V. – Európában általánosan elterjedt és viszonylag gyakran előkerült faj. A magyar fauna új faja.

Antrusa lathyri GRIFFITHS, 1984 (?=*Exotela chrysogastra* TOBIAS, 1986b) – BF: 1 ♂: Badacsony, 1927. VIII. 2., leg. Gammel. – VIII. – Leírása óta csak Németországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Antrusa melanocera (THOMSON, 1895) – BF: 2 ♀: Ábrahámhegy, 1990. V. 15., PJ. – 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 1 ♂: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21.,

PJ. 1 ♀: Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. – IV-V. – A nyugati palearktikum leggyakoribb *Antrusa* faja. A magyar fauna új faja.

Aristelix NIXON, 1943

Aristelix phaenicura (HALIDAY, 1839) – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Hideghegyi-dűlő, 1961. VI. 13., PJ. 1 ♂: Iharkút, 1966. VI. 8., PJ. – KB: Csesznek, Kőárok, 1957. V. 21., SB. – V-VI. – Európa nyolc országából szórványosan mutatták ki (SHENEFELT 1974: 1030; TOBIAS 1986b: 169). A magyar fauna új faja.

Chaenusa HALIDAY, 1839

Chaenusa conjungens (NEES, 1812) – BF: 1 ♀: Gyenesdiás, IX. 7., GYJ. 1 ♀: Tihany, 1929. VII. 13., ZSG. – KB: 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 22., BL. 1 ♂: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. V., VII. és IX. – Palearktikus faj, sehol sem gyakori. Európa számos országából mutatták ki. A magyar fauna új faja.

Chaenusa motasi (BURGHELE, 1959) – 1 ♀ + 12 ♂: Révfülöp, 1 ♀: 1925. IX. 3. leg. SZZ. és 12 ♂: 1930. VIII. 20., SZPJ. 2 ♀ + 7 ♂: Tihany, 1 ♂: 1929. VII. 3., ZSG. és 2 ♀ + 6 ♂: 1938. VII. 14., ML. – VII-VIII. – Leírása óta csak Romániából (Olténia) ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus HALIDAY, 1833

Chorebus (Stiphrocera) abaris (NIXON, 1943) – ÉB: 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – Angliai, dániai és lengyelországi lelőhelyeit közölték. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) abnormiceps (NIXON, 1946) – ÉB: 2 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♂: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. – V-VI. – Svédországból és Angliából írták le, azóta sehonnan sem közölték. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Chorebus) affinis (NEES, 1814) – 2 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Révfülöp, 1925. IX. 3., SZZ. 1 ♀: Tihany, 1929. IX., ZSG. – ÉB: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. – V-VI. és IX. – Egész Európában elterjedt és gyakori faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 320) közölte két lelőhelyét (Dunapentele, Hercegfalva), majd a közelmúltban előkerült a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban (PAPP 2002: 577).

Chorebus (Stiphrocera) agraulis (NIXON, 1945) – ÉB: 1 ♀: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. – VI-VIII. – Mindeddig csak Angliából és Németországból ismertük (SHENEFELT 1974: 1035). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) albimarginis GRIFFITHS, 1967 – ÉB: 3 ♀ + 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – Leírása óta csak Dániából ismerjük. A közelmúltban került elő Magyarországról a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban (PAPP 2002: 577).

Chorebus (Stiphrocera) albipes (HALIDAY, 1839) – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – VI. – A nyugati palearktikumban általánosan elterjedt mégsem gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) alecto (MORLEY, 1924) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966.

VI. 7., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. és VIII. – Európában tíz országból közölték előfordulását, Magyarországhoz legközelebb Németországból és Ukrajnából. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) alua (NIXON, 1944) – ÉB: 1 ♀: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 24., SB. – V. – Eddig csak Írországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) ampliator (NEES, 1834) – BF: 2 ♀: Keszthely, 1981. VIII. 9., FL. – DB: 1 ♂: Szentgál, Üsti-hegy, 1962. VIII. 23., PJ. – ÉB: 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 25., PJ. – KB: 2 ♂: Ácsteszer, Homokházi-erdő, sásosban fűhálózza, 1961. VII. 28., PJ. 1 ♂: Mecserpuszta, 1962. VIII. 8., PJ. – VII-VIII. – Öt európai országban tudunk előfordulásáról, Magyarországhoz legközelebb Ausztriában került elő (FISCHER, 1962b: 29). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) andizhanicus TOBIAS, 1966 – BF: 1 ♀: Tihany, 1977. VI. 22., ÁL. – VI. – Mindeddig csak Üzbegisztánból ismertük. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki egyetlen lelőhelyről (PAPP 2002: 577).

Chorebus (Stiphrocera) anita (NIXON, 1943) – BF: Balatonfüred, Nagymező, 1978. V. 7., TS. – ÉB: 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Eddig Skóciából, Angliából, Svédországból és Kazahsztánból ismertük. Magyarországon a közelmúltban mutatták ki a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölve két lelőhelyét (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Phaenolexis) ares (NIXON, 1944) – DB: 1 ♀: Padragkút, Sárcsikút, *Querceto-Potentillo albae*-ban fűhálózza, 1963. V. 14-17., PJ. – KB: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1966. VII. 11-14., PJ. – V. és VII. – Angliából írták le, majd közölték Azerbajdzsánból, Kazahsztánból, Litvániából, Moldáviából, Oroszországból és Ukrajnából (TOBIAS 1986b: 198; 1998: 388). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) artemisiellus GRIFFITHS, 1968 – ÉB: 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Kevés lelőhelyét közölték Németországból és Nagy-Britanniából. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) asramenes (NIXON, 1943) – KH: 1 ♂: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – ÉB: 1 ♂: Fenyőfő, halastavak, 1983. IV. 30., RI. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. 1 ♂: Zirc, arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – VI. – A palearktikus elterjedésű fajt a közelmúltban közölték Magyarországról, a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) avesta (NIXON, 1944) – BF: 1 ♂: Monostorapáti, Boncos-tető, 1962. VII. 19., PJ. 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1990. V. 16., PJ. – DB: 1 ♀: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. 2 ♀: Szentgál. Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szarvad-árok, 1959. VIII. 12., PJ. 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. – KB: 1 ♀: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. 1 ♀: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Malom-völgy, 1976. V. 20., PJ. – VII-IX. – A nyugati Palearktikumban eléggé elterjedt faj. Magyarországhoz legközelebb Ausztriából közölték egyetlen (alsó-ausztriai) lelőhelyét (FISCHER, 1962b: 30). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) bathyzonus (MARSHALL, 1895) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Balatongyörök, 1986. VI. 11., PJ. 3 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Keszthely, 1993. VIII. 16. 1 ♀: Révfülöp, 1926. VIII. 26., BL. 1 ♀: Tihany, Barátlakások, 1958. V. 2., MF. 1 ♀ + 1 ♂: Tihany, Malaise-csapdával gyűjtve, 1 ♀: 1967. VII. 5., ML. 1 ♂: 1968. V. 9. leg. Sólymosné. – DB: 3 ♂: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. 2 ♀ + 2 ♂: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. 1 ♂: Veszprém, Alsó-erdő, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1972. VII.

15., PJ. 1 ♂: Veszprém, Kálvária, 1973. VI. 18., PJ. – ÉB: 2 ♂: Bakonybél, Gerence-völgy, 1 ♂: 1959. V. 20., ML. és 1 ♂: 1960. V. 20. MF. 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♀: Bakonyszentlászló, Ósfenyves, 1960. V. 8., MF. 1 ♂: Fenyőfő, Kőrös-hegy, 1970. VIII. 18., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17. PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 18., PJ. 1 ♀: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., ML. – KB: 1 ♀: Ácsteszer, Homokházi-erdő, sásosban fűhálózza, 1961. VII. 28., PJ. 1 ♀: Csesznek, Zörög-hegy, 1961. VII. 22., PJ. 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 22., BL. 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. 1 ♂: Tés, Öreg Futóné, 1968. VII. 18., PJ. 2 ♂: Várpalota, Vár-völgy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1968. VI. 27., PJ. – V-VIII. – Európa számos országából ismert, meglehetősen gyakori faj. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki, közölve egyetlen lelőhelyét (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) bres (NIXON, 1944) – 1 ♂: Olaszfalu, Malom-völgy, 1976. V. 20., PJ. – V. – Elterjedése: Írország, Anglia, Svédország, Oroszország európai része. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) brevifemur (TOBIAS, 1962) – BF: 1 ♀: Tihany, 1929. IX., ZSG. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1966. VII. 11-14., PJ. – VII. és IX. – Leírása óta csak az európai Oroszországból (Leningrád körzet) ismerjük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) caelebs (NIXON, 1944) – ÉB: 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – VI. – Leírása óta (1944) csak Angliából ismerjük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) caesariatus GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♀: Badacsony, 1993. V. 24., PJ. 1 ♀: Balatonfüred, Nosztori-völgy, 1993. VIII. 11., PJ. 2 ♂: Tihany, 1 ♂: 1966. VI. 20. és 1 ♂: 1967. VII. 19. ML. – KH: 1 ♀: Cserszegtomaj, Kőhát, 1990. V. 17., PJ. – DB: 1 ♀: Úrkút, Kab-hegy, 1982. VIII. 4., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 1 ♀: Bakonyszentlászló, Ósfenyves, 1960. V. 18., MF. 1 ♂: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. 1 ♀: Hárskút: Esztergáli-völgy, 1958. V. 10., PJ. – KB: 1 ♂: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. – V-VIII., legtöbbször májusban gyűjtötték. – Eddig Olaszországból, Litvániából és Azerbajdzsánból ismertük (TOBIAS 1986b: 199). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) cinctus (HALIDAY, 1839) – ÉB: 1 ♂: Bakonypölöske, Kupi-erdő, 1962. V. 29., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 3 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. és VIII. – Palearktikus elterjedésű, Európában gyakori faj. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték három lelőhelyét (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) coxator (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1977. VI. 23., PJ. – DB: 1 ♀: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. – VI. és VIII. – Szórványosan ismerjük a következő országokból: Franciaország (innen írták le), Anglia, Svédország és az európai Oroszország. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) credne (NIXON, 1944) – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – VI. – Európában viszonylag gyakori faj, areája felöleli a Palearktikumot. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) cubocephalus (TELENGA, 1934) – BF: 2 ♀ + 1 ♂: Keszthely, 1 ♀: 1977. VII. 9. és 1 ♀: 1979. VII. 6., PJ. 3 ♂: Révfülöp, 1 ♂: 1925. IX. 3 SZZ., 2 ♂: 1926. VIII.

26. BL. 4 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1 ♂: 1930. IX. 25. BL. és 4 ♀: 1977. VII. 20. ÁL. – DB: 2 ♂: Kislőd, 1968. IX. 4., PJ. 1 ♂: Márkó, Menyeke, 1959. V. 29., PJ. 2 ♂: Szentgál, Somod, 1975. V. 22., PJ. 1 ♂: Veszprém, Gulyadomb, *Festucetum pallentis*-en fűhálózza, 1973. V. 20., PJ. 1 ♂: Veszprém, Szabadságpusztá, 1967. VII. 16., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 2 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♂: Bakonypölöske, Kupi-erdő, 1962. V. 29., PJ. – KB: 4 ♀ + 4 ♂: Fehérvárurgó, Gaja-szurdok, 1 ♂: 1923. V. 27. és 4 ♀ + 2 ♂: 1923. VII. 21-22., 1 ♂: 1923. IX. 23., BL. 1 ♂: Fehérvárurgó, Várhegy, 1923. IX. 17., BL. 2 ♀: Mecsérpusztá, 1962. VIII. 8., PJ. 1 ♂: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. – V, VII-IX., legtöbbször májusban és júliusban gyűjtötték. – Palearktikus elterjedésű, Európában viszonylag gyakori faj. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban találták meg (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) cylindricus TELENGA, 1934 – BF: 2 ♀: Balatoncsicsó, 1969. V. 6-9., ML. 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Mindszentkállya, Öreg-hegy, 1992. V. 17., RI. – DB: 1 ♂: Herend, Rakottyás, 1963. V. 26., PJ. 1 ♂: Veszprém, Alsó-erdő, 1967. V. 1., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1958. V. 15., PJ. 1 ♀: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. 1 ♀ + 3 ♂: Fenyőfő, halastavak, 1983. IV. 30., RI. 1 ♀: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. – KB: 1 ♂: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. 1 ♀: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 24., SB. – V. és VIII. – Szórványosan az egész Palearktikumból ismerjük. Magyarországhoz legközelebb Ausztriából mutatták ki *Chorebus cybele* (NIXON) szinoním néven (FISCHER 1962b: 30). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) cyparissus (NIXON, 1944) – BF: 1 ♀: Köveskál, Kornyi-tó, 1993. V. 25., PJ. 1 ♀: Várpalota, Pétfürdő, *Chaerophyllum bulbosum*-ról hálózva, 1968. VI. 26., PJ. – V-VI. – Messze elterjedt mégis szórványosan előkerült nyugat-palearktikus faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) cytherea (NIXON, 1937) – DB: 1 ♂: Márkó, Menyeke, 1959. V. 29., PJ. – ÉB: 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. – Európa hét országából közölték lelőhelyeit, valószínűleg gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) dagda (NIXON, 1943) – BF: 1 ♂: Balatoncsicsó, 1969. V. 9., ML. 1 ♂: Tihany, Akasztódomb, 1958. VI. 5., SB. – KH: 1 ♂: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 15., PJ. – ÉB: 1 ♂: Farkasgyepű, 1964. IV. 28., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. V. 25., PJ. – IV-VI. – Öt országból ismerjük szórványos lelőhelyeit, hozzánk legközelebb Németországból. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) daimenes (NIXON, 1945) – KB: 1 ♀: Fehérvárurgó, 1923. IX. 18., BL. – IX. – Leírása óta hat európai országban vált ismertté area képe: Anglia (innen írták le), Svédország, Németország, Lengyelország, Románia, Oroszország európai területe (SHENEFELT 1974: 1044; TOBIAS 1986b: 191).

Chorebus (Stiphrocera) didas (NIXON, 1944) – ÉB: 2 ♂: Gyulafirátót, Büdöskút, 1968. IV. 26., PJ. 1 ♂: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. 1 ♂: Vinye, 1960. V. 17., PJ. IV-VII. – Eddig öt európai országból (Anglia, Ausztria, Litvánia, európai Oroszország, Azerbajdzsán) mutatták ki. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) difficilis GRIFFITHS, 1968 – ÉB: 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – VI. és VIII. – Eddig Angliából, Németországból és Lengyelországból közölték lelőhelyeit. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) diremtus (NEES, 1834) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1 ♀: 1930. IX. 25. BL. és 1 ♂: 1966. VI. 20. ML. – KH: 1 ♀: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI.

15., PJ. – DB: 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. 1 ♂: Uzsa, *Querceto–Potentiletum albae*-ban fűhálózza, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonypölöske, Kupi-erdő, 1961. VII. 10., PJ. 1 ♀: Bakonyszentlászló, ősfenyves, 1960. V. 18., MF. 1 ♂: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 1 ♂: Gyulafirátót, Kisapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergályi-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – KB: 2 ♀ + 1 ♂: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. 2 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-VIII. – Palearktikus faj, Magyarországhoz legközelebb Romániából (Olténia) közölték. Hazánkban legújabban mutatták ki a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) dironus (NIXON, 1945) –ÉB: 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. – VI. – A következő országokból került elő: Anglia, Németország, Ukrajna, Azerbajdzsán. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) enephes (NIXON, 1945) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1980. VIII. 12., PJ. – DB: 2 ♂: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – ÉB: 1 ♂: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. – V. és VII-VIII. – SHENEFELT (1974: 1046) négy európai országot (Anglia, Svédország, Németország, Lengyelország), TOBIAS (1986b: 193) pedig az európai Oroszországot nevezi meg, mint előfordulási helyét. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) ergias (NIXON, 1945) – BF: 2 ♀ + 2 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Zalaszentő, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – DB: Uzsa, 1993. V. 24., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. VIII. 1., MF. 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Malom-völgy, 1975. V. 20., PJ. – V-VI. – Svédországból írták le, majd gazdájából (*Phytomyza wahlgreni* Rydén: Diptera, Agromyzidae) nevelték Németországban, thüringiai lelőhelyről. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) euryale (NIXON, 1944) – BF: 1 ♀: Vászoly, Nagyvár-hegy, 1985. V. 25., PJ. – ÉB: 1 ♀: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Elterjedés: Anglia, európai Oroszország, Azerbajdzsán, Kazahsztán. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) fallaciosae GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♂: Kapolcs, Kálomis, 1968. V. 7., PJ. – DB: 1 ♀: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. – V. és VII. – Lengyelországi, dániai és angliai példányok alapján írták le, máshonnan nem került elő. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) femoratus (TOBIAS, 1962), nőtényi ivar új. – ÉB: 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 27., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22-25., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. és VIII. – A nőtényi ivar meggyezik a hímmel, eltérő bélyegek: csáp 30-ízű, a 3. comb 3,8-szor hosszabb a vastagságánál. Az európai Oroszországból (Leningrád körzet) írták le egyetlen hím példány alapján, majd előkerült Azerbajdzsánban és Törökországban (TOBIAS 1986b: 200; BEYARSLAN & İNANÇ 2001: 265). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) flavipes (GOUREAU, 1851) – DB: 1 ♂: Veszprém, Betekints-völgy, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. – V. és VII. – Hat európai országból: Írország, Nagy-Britannia, Franciaország, Németország, Dánia, Lengyelország (SHENEFELT 1974: 1047) és Kazahsztánból (TOBIAS 1986b: 190) jelentették előfordulását. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Chorebus) fordii (NIXON, 1954) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Monoszló, Tárora-hegy, 1969. VII. 9., PJ. 1 ♂: Várpalota, Tábormező, 1969. VI. 27., PJ. –

DB: 2 ♂: Herend, Magyaros-domb, 1966. IV. 27., PJ. – ÉB: 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – KB: 1 ♂: Csatka, Szentkút, 1969. VII., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Tés, Hegyesberek, 1969. VII. 17., PJ. – IV-VII. – Elterjedése: Anglia, Németország, Lengyelország, Litvánia, európai Oroszország (Leningrád körzet, Középső Urál-hegység). Legújabban került elő hazánkban a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) freya (NIXON, 1943) – KB: 1 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. – VII. – Leírása óta csak Svédországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) gedanensis (RATZEBURG, 1852) – KB: 1 ♂: Fehérvárcsurgó, Gaja-völgy, 1923. VII. 21., BL. – VII. – Németországból írták le (1852-ben), majd előkerült Nagy-Britanniában, Horvátországban és Oroszországban (SHENEFELT 1974: 1048; TOBIAS 1986b: 203; 1998: 407). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) geminus (TOBIAS, 1962) – BF: 1 ♀: Balatoncsicsó, Csicsói-erdő, 1993. V. 25., PJ. 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Tihany, 1930. IX. 25., BL. 1 ♀: Vászoly, Körtvélyes, 1993. V. 25., PJ. – DB: 1 ♀: Nyirád, Felsőnyirádi-erdő, 1968. VI. 5., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 1 ♀: Fenyőfő, 1988. VI. 26., RI. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Malom-völgy, 1976. V. 20., PJ. – V-VI. és IX. – Elterjedése: európai Oroszország (Leningrád körzet; innen írták le), Azerbajdzsán, Magyarország. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban találták meg (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Phaenolexis) glaber (NIXON, 1944) – BF: 2 ♂: Balatoncsicsó, 1969. V. 6-9., ML. – ÉB: 1 ♀: Noszlop, 1969. V. 16., MF: 1 ♂: Ugod, Somberek, 1967. VI. 26-29., PJ. – V. – Európában szórványosan elterjedt faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) glabriculus (THOMSON, 1895) – ÉB: 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Három országból (Írország, Nagy-Britannia, Svédország) ismerjük kevés lelőhelyét. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) gracilis (NEES, 1834) – BF: 1 ♀: Balatonudvari, 1974. IV. 20., PJ. – KH: 1 ♀: Vállus, Csetény, 1969. V. 23., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1960. V. 19., MF 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 2 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1 ♀: 1959. V. 21. és 1965. IX. 1., PJ. 1 ♀: Bakonybél, Kupi-erdő, 1962. V. 29., PJ. 1 ♀: Ugod, Durrogós-tető, 1961. VI. 15., PJ. – IV-VI. és IX. – Palearktikus elterjedésű és gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) gyrinus (MARSHALL, 1895) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. – V-VI. – Nagyon közel áll a *Ch. bathyzonus*-hoz, a két fajt nehéz elkülöníteni egymástól. Leírása (1895) óta csak Franciaországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) iphias (NIXON, 1943) – BF: 1 ♂: Balatonakarattya, 1968. V. 9., SB. – V. – Angliából írták le (1943-ban), majd Ukrajnából és az európai Oroszországból (Urál-hegység) jelentették előfordulását (TOBIAS 1986b: 195). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) kama (NIXON, 1945) – ÉB: 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Három európai országból (Nagy-Britannia, Dánia, Németország) közölték lelőhelyeit. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) karelicus TOBIAS, 1986 – KH: 1 ♂: Vállus, Fekete-hegy, Büdöskút, 1964. V. 26., PJ. – KB: 2 ♀: Tés, Öreg Futóné, 1966. VII. 12., PJ. – V. és VII. – A Karéliából (európai Oroszország) leírt fajnak ez a második ismert lelőhelye. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) lar (MORLEY, 1924) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1981. VIII. 9., FL. 2 ♀: Tihany, 1930. IX. 25., BL. (1 ♀) és 1977. ÁL (1 ♀). 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy,

1990. V. 16., PJ. – KH: 1 ♀ : Cserszegtomaj, Kőhát, 1990. V. 17. PJ. 1 ♀ : Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – DB: 1 ♀ : Nagyvázsony, Kab-hegy, 1970. VIII. 19., PJ. 1 ♂ : Veszprém, Szabadság-pusztá, 1972. VII. 16., PJ. – VI-VII. – Európa-szerte elterjedt faj, Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Phaenolexis) larides (NIXON, 1944) – BF: 1 ♀ : Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – V. – Kevés lelőhelyét közölték Írországból, Angliából, Svédországból és Ukrajnából. Legújabban közölték négy hazai lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) lateralis (HALIDAY, 1839) – BF: 1 ♂ : Balatonfüred, Balaton-part, 1978. V. 1., TS. 1 ♂ : Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀ : Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 15., PJ. – ÉB: 1 ♀ : Bakonybél, 1960. VII. 28., PJ. 1 ♀ : Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. 1 ♀ : Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. 2 ♀ : Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂ : Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♀ : Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀ : Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VI. 26-28., PJ. 1 ♂ : Várpalota, Barok-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – V-VII. és IX. – Az egész Palearktikumban elterjedt és gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) leptogaster (HALIDAY, 1839) (= *Dacnusa dinae* BURGHELE, 1960) – BF: 1 ♀ + 1 ♂ : Balatoncsicsó, Csicsói-erdő (erdészház környéke), 1969. VII. 9-10., PJ. 1 ♀ : Kapolcs, Bondoró-hegy, 1968. V. 8., PJ. 1 ♀ : Kapolcs, Kálovis, 1968. V. 7., PJ. 1 ♀ : Monoszló, Tárora-hegy, 1969. VII. 9., PJ. 1 ♂ : Révfülp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., RI. 1 ♀ : Tihany, Akasztódomb, 1958. VI. 7., leg. Bajári E. 1 ♀ : Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. 3 ♂ : Tihany, Külső-tó, rét, 1958. VI. 4-6., SB. – DB: 2 ♀ : Márkó, Menyke, 1959. V. 29., PJ. 1 ♀ : Pula, Tálodi-erdő, 1992. V. 31., RI. – ÉB: 4 ♂ : Bakonybél, Gerence-völgy, 2 ♂ : 1959. V. 20. ML. 1 ♂ : 1959. VIII. 1. MF. 1 ♂ : 1960. V. 21. MF. 1 ♂ : Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. 2 ♀ + 4 ♂ : Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♀ + 1 ♂ : Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀ : Németbánya, Jáger-völgy, Malaise-csapdával gyűjtve, 1973. VII. 17., PJ. 3 ♀ + 2 ♂ : Porva, Cuha-völgy, 3 ♀ + 1 ♂ : 1957. V. 23. ML. 1 ♂ : 1957. V. 23. PJ. 1 ♀ : Vinyesándormajor, 1960. V. 17., PJ. – KB: 1 ♂ : Fehérvárcsurgó, 1923. IX. 18., BL. 1 ♀ : Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VIII. – Egész Európában elterjedt és gyakori faj. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték öt lelőhelyét. (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Phaenolexis) lychnidis GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♀ : Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. 1 ♂ : Révfülp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., RI. – KH: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 16., PJ. – DB: 1 ♀ : Márkó, Menyke, 1959. V. 29., PJ. – ÉB: 1 ♂ : Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., ML. 1 ♂ : Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. – KB: 1 ♀ : Bodajk, Gaja-völgy, 1962. VIII. 7., PJ. 1 ♂ : Tés, Öreg Futóné, 1969. VII. 18., PJ. – IV-VIII. – Mindeddig Angliából és az európai Oroszországból közölték kevés lelőhelyét. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) maculigastrus SHENEFELT 1974 (= *Dacnusa maculata* NIXON, 1944 nec GOUREAU, 1851) – BF: 2 ♀ : Tihany, Akasztódomb, 1958. VI. 7. BE. – ÉB: 1 ♂ : Bakonybél, Gerence-völgy, 1969. VIII. 1., MF. 1 ♀ : Fenyőfő, halastavak, 1983. IV. 30., RI. 1 ♀ : Vinyesándormajor, *Arrenatheretum elatioris*-ben fűhálózza, 1960. V. 17., PJ. – IV-V. és VIII. – Mindössze három európai országból közölték előfordulását: Nagy-Britannia, Ausztria, Románia (Olténia). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki két lelőhelyről (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Phaenolexis) marsyas (NIXON, 1937) – BF: 2 ♀ : Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – V. – Leírása óta Nagy-Britanniából és Svédországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) melanophytobiae GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♀: Gyenesdiás, IX. 7., GYJ. 5 ♀ + 1 ♂: Révfülöp, 2 ♀ + 1 ♂: 1925. IX. 3. SZZ., 3 ♀: 1926. VII. 26. BL. 1 ♀: Tihany, 1966. VI. 21., ML. – KH: 1 ♂: Cserszegtomaj, Kőhát, 1990. V. 17., PJ. – KB: 1 ♀: Fehérvárurgó 1923. IX. 23., BL. 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 2 ♀: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. – V-VII. és IX. – Németországból (Tübingiából) írták le, majd előkerült Azerbajdzsánban (TOBIAS 1986b: 177). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Chorebus) metallicus GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♀: Tihany, 1929. IX., ZSG. – IX. – Leírása (1968) óta csak Lengyelországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) misellus (MARSHALL, 1895) – BF: 1 ♂: Keszthely, 1982. VI. 29., leg. Hessein, 2 ♀: Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. 2 ♂: Révfülöp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., RI. 3 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1967. V. 21., PJ. 1 ♀: Tihany, Külső-tó, rét, 1958. VI. 4., SB. – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – DB: 1 ♂: Herend, Somod, 1968. VI. 20., PJ. 1 ♀: Márkó, Menyeke, 1959. V. 29., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. 1 ♂: Hárskút, 1993. VII. 8., PJ. – KB: 3 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VII. – Palearktikus elterjedésű, Európában gyakori faj. Magyarországhoz legközelebb Ausztriában és Romániában (Olténia) mutatták ki. Legújabban találták meg hazánkban, nevezetesen a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) mucronatus (TELENGA, 1934) – BF: 2 ♀: Keszthely, 1983. VII. 22., KZ. – VII. – Elterjedése (néhány lelőhely alapján): európai Oroszország, Azerbajdzsán és Kazahsztán. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) nanus (NIXON, 1943) – BF: 1 ♀: Tihany, 1929. IX. 29., BL. – KH: 1 ♀: Vállus, Fekete-hegy, Büdöskút, 1964. V. 25., PJ. – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 2 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. 1 ♂: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – IV-VI. és VIII-IX. – Eddig hét európai országból van adatunk előfordulásáról, Magyarországhoz legközelebb Ausztriából és Horvátországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) nerissa (NIXON, 1937) – BF: 1 ♂: Tihany, 1966. VI. 20., ML. – ÉB: 1 ♀: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 1 ♀: Porva, Hódos-ér, 1957. VIII. 27., PJ. 1 ♀: Zirc, Bocskor-hegy, 1960. V. 16., PJ. – KB: 2 ♂: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. Várpalota, Vár völgy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1968. VI. 27., PJ. – V-VIII. – Ismert előfordulása: Anglia, Svédország, Ausztria és az európai Oroszország. Nálunk először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték két lelőhelyét (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Chorebus) nigriscapوس (NIXON, 1949) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1 ♂: 1929. VI. 12., ZSG. és 1 ♀: 1930. IX. 25., BL. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. VIII. 1., MF. – KB: 1 ♀: Sárszentmihály, Sárrét, 1923. V. 25., BL. – V-VI. és VIII-IX. – Négy európai országból közölték előfordulását: Írország, Spanyolország, Dánia és Lengyelország. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) nitida (TOBIAS, 1966) – DB: 1 ♀: Herend, Szolimán, 1982. VIII. 4., PJ. – VIII. – Türkmeniából írták le, majd előkerült az európai Oroszországban (Szlavjanszk) (TOBIAS 1986b).

Chorebus (Stiphrocera) oritias (NIXON, 1945) – BF: 1 ♂: Révfülöp, 1926. VIII. 26., BL. – KH: 1 ♀: Cserszegtomaj, Kőhát, 1990. V. 17., PJ. – V. – KB: 1 ♂: Fehérvárurgó, 1923. IX. 18., BL. – Svédországból írták le, majd előkerült Németországban (Tübingia) (GRIFFITHS 1984) és az európai Oroszországban (TOBIAS 1986b: 189). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) ovalis MARSHALL, 1896 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Tihany, 1966. VI. 20., ML. – KH: 1 ♂: Vállus, Fekete-hegy, Büdöskút, 1964. V. 26., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., ML. 1 ♂: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. – V-VI. – A palearktikus faunarégió egyik leggyakoribb *Chorebus* faja. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) parvungula (THOMSON, 1895) – ÉB: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. – KB: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 24., SB. – V-VI. – Hat európai országban és Kazahsztánban tudunk előfordulásáról, Magyarországhoz legközelebb Németországból közölték. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban találták meg egyetlen lelőhelyen (PAPP 2002: 578).

Chorebus (Stiphrocera) perkinsi (NIXON, 1944) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1981. VIII. 9., FL. 1 ♂: Révfülöp, Fülöp-hegy, 1983. V. 15., RI. –V. és VIII. – Eddig összesen hét európai országban gyűjtötték, Magyarországhoz legközelebb Ausztriában (FISCHER 1962b: 34). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték egyetlen lelőhelyét (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Phaenolexis) petiolatus (NEES, 1834) – DB: 1 ♀: Padragkút, Sárscsikút, *Querceto-Potentilletum albae*-ban fűhálózza, 1963. V. 14-17., PJ. – ÉB: 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 1., PJ. – V. – Egész Európában elterjedt és elég gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) poemysae GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – DB: 1 ♀: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – ÉB: 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., ML. – V. – Elterjedése: Nagy-Britannia, Dánia, Németország és Lengyelország (locus typicus) (SHENEFELT 1974: 1061). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) pratensis (TOBIAS, 1962) – DB: 1 ♀: Veszprém, Betekints-völgy, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Hideghegyi-dűlő, 1961. VI. 13., PJ. – 1 ♀: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Cuha-völgy, 1957. V. 23., PJ. 2 ♀: Tés, Öreg Futóné, 1969. VII. 18., PJ. – V-VII. – Eddig csak az európai Oroszországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) prosper (NIXON, 1945) – KH: 2 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. V. 4-8., PJ. – ÉB: 1 ♀: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – V. és VII. – Svédországból írták le, legújabban közölték Oroszország távol-keleti tenger mellékéről (TOBIAS 1998: 375). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) pseudomisellus GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♀: Gyulafirátót, Miklád, 1967. VIII. 16., PJ. – DB: 1 ♂: Lesenceistvánd, Uza, csarabos, 1970. VIII. 17., PJ. – ÉB: 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. 1 ♂: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. – VI-VIII. – Leírása óta csak Németországból (München) ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) pulchellus GRIFFITHS, 1967 – BF: 2 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. V. 4-8., PJ. 1 ♀: Zalaszentő, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – ÉB: 1 ♀: Farkasgyepű, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Isztimér, Barok-völgy, 1965. VII. 13., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-ceris*-ben fűhálózza, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VII. – Leírása óta csak Németországból (Mecklenburg) ismertük. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték egyetlen lelőhelyét (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Stiphrocera) resus (NIXON, 1937) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Zalaszentő, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1960. VI. 19., MF. 1 ♂:

Fenyőfő, halastavak, 1983. IV. 30., RI. 1 ♂: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Kőárok, 1957. V. 21., PJ. IV-VI. – Négy európai országból (Nagy-Britannia, Svédország, Németország, Ausztria) ismerjük kevés lelőhelyét. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Etriptes) rhanis (NIXON, 1943) – ÉB: 3 ♂: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. – VI. – Skóciából írták le, Litvániából jelentették előfordulását (TOBIAS & JAKIMAVIČIUS 1973: 36). Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték három lelőhelyét (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Phaenolexis) rondanii (GIARD, 1904) – BF: 1 ♂: Tihany, Csúcs-hegy, 1967. VI. 22., ML. – VI. – Palearktikus elterjedésű faj (SHENEFELT 1974: 1062; TOBIAS 1986b: 199; 1998: 390). Magyarországhoz legközelebb Németországban ismerjük előfordulását. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) rubicundus GRIFFITHS, 1968 – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. – IV. – Három európai országból (Lengyelország, Németország és Örményország) közölték kevés lelőhelyét. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban került elő két lelőhelyről (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Stiphrocera) scabiosae GRIFFITHS, 1967 – ÉB: 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V. – Leírása óta csak Angliából és Németországból ismerjük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) senilis (NEES, 1814) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Balatoncsicsó, erdőszház környéke, 1 ♂: 1969. VII. 6-9. ML. és 1 ♀: 1969. VII. 9-10. PJ. 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Keszthely, 1983. VIII. 16. 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1967. VI. 19-21., PJ. 1 ♂: Tihany, Belső-tó, 1929. IX. 19., ZSG. 2 ♀: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. – DB: 1 ♀: Márkó, Menyke, 1959. V. 29., PJ. 1 ♀: Pula, Tálodi-erdő, 1992. V. 31., RI. 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 1 ♀: Bakonybél, Hubertlak, 1964. VI. 10., PJ. 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., ML. 1 ♀: Csehbánya, 1963. V. 28., PJ. 1 ♀: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 2 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Malom-völgy, 1976. V. 20., PJ. 1 ♀: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. 2 ♀: Tés, Hegyesberek, 1969. VII. 17., PJ. – V-VIII., leggyakrabban május-június hónapban gyűjtötték. – Európa egyik leggyakoribb *Chorebus* faja. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Park öt lelőhelyéről közölték (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Phaenolexis) sera (NIXON, 1937) – KH: 1 ♀: Zalaszentő, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – KB: 1 ♀: Várpalota, Vár-völgy, *Querceto-Carpinetum*-ban fűhálózza, 1968. VI. 27., PJ. – VI. – Előfordulását közölték Angliából, Svédországból és Ausztriából. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Chorebus) siniffa (NIXON, 1937) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Kapolcs, Bondoró-hegy, 1968. V. 8., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Tevelvár, 1961. VI. 14., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Büdöskút, 1968. IV. 26., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – IV-VI. – Írországból írták le, azóta a következő országokban került elő: Izland, Anglia, Lengyelország, Románia. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) spenceri GRIFFITHS, 1964 – ÉB: 1 ♀: Bakonyszűcs, Somberek, 1957. VI. 20., PJ. 1 ♀: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. – VI. – Európában két országból közölték lelőhelyeit: Nagy-Britannia és európai Oroszország (Leningrád körzet) (SHENEFELT 1974: 1066; TOBIAS 1986b: 183). Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban találták meg két lelőhelyen (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Phaenolexis) stenocera (THOMSON, 1895) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – V. – Svédországból írták le; TOBIAS (1986b: 197) a következő országokból közölte: Oroszország (európai rész, Irkutzk), Azerbajdzsán, Kazahsztán. A magyar fauna új faja. A Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölt példányok (két lelőhelyről) *Ch. senilis*-nek bizonyultak az újrarahatórozáskor.

Chorebus (Etriptes) subasper GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♂: Tihany, Hármashegy, 1983. IV. 17., RI. – DB: 1 ♀: Herend, Mogyorósdomb, 1966. IV. 27., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonyszűcs, Somberek, 1957. VI. 20., PJ. 1 ♀: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. – KB: 2 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – IV-VIII. – Leírása óta csak Lengyelországból ismertük, legújabban vált ismertté az oroszországi Kuril-szigetéről (TOBIAS 1998). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) subfuscus GRIFFITHS, 1968 – DB: 1 ♂: Lesenceistvánd, Uzsa, csarabos, 1968. VIII. 27., MF. – ÉB: 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1959. VII. 29., MF. – VII-VIII. – Leírása (1968) óta csak Németországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) tamiris (NIXON, 1943) – BF: 1 ♂: Balatoncsicsó, Malaise-csapdával gyűjtve, 1969. V. 6-9., ML. 1 ♀: Monostorapáti, Boncos-tető, 1962. VII. 19., PJ. – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – V-VIII. – Angliából írták le, előkerült Lengyelországban. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) tanis (NIXON, 1945) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – DB: 1 ♀: Márkó, Menyke, 1959. V. 29., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1965. IX. 1., PJ. – V. és IX. – Összesen nyolc európai országból jelentették lelőhelyeit. Magyarországhoz legközelebb a volt Jugoszláviából ismerjük előfordulását. Nálunk először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték egyetlen lelőhelyét (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Stiphrocera) thecla (NIXON, 1943) – KH: 1 ♀: Zalaszántó, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – ÉB: 1 ♀ + 3 ♂: Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. 1 ♂: Fenyőfő, Szépalma, 1983. V. 1., RI. 1 ♀: Gyulafirátót, Büdöskút, 1968. IV. 26., PJ. – IV-VI. – Lelőhelyeit a következő országokból közölték: Nagy-Britannia, Németország, európai Oroszország. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban került elő (PAPP 2002: 579).

Chorebus (Chorebus) uliginosus (HALIDAY, 1839) – KH: 1 ♀: Keszthely, Büdöskút, 1956. VIII. 14., JT. – KB: 5 ♀: Sárszentmihály, Sárrét, 1923. V. 27., BL. – V. – Palearktikus elterjedésű faj, Európában elég gyakori. Magyarországhoz legközelebb Horvátországból (Isztriai-félsziget) és Romániából (Olténia) közölték lelőhelyét. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) uma (NIXON, 1944) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – Nyolc európai országban tudunk előfordulásáról, hozzánk legközelebb Ausztriában és Romániában; legkeletibb lelőhelye Azerbajdzsán. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) varuna (NIXON, 1945) – DB: 1 ♀: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonypölöske, Kupi-erdő, 1962. V. 29., PJ. – V. – Hét európai országból közölték lelőhelyeit: Anglia, Svédország, Lengyelország, európai Oroszország, Azerbajdzsán, Kazahsztán). A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) venustus (TOBIAS, 1962) – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Ugod, Durrogós-tető, 1961. VI., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. és VIII. – Az európai Oroszországból

(Leningrád körzet) leírt faj előkerült Lengyelországban és Németországban. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Stiphrocera) xanthaspidae GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. – Leírása (1968) óta csak Dániából ismertük. A magyar fauna új faja.

Chorebus (Phaenolexis) xiphidius GRIFFITHS, 1968 – BF: 2 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♂: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – DB: 1 ♂: Veszprém, Gulyadomb, *Festucetum pallentis*-ben fűhálózza, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♂: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. – V-VI. és VIII. – Leírása óta csak Németországból ismertük. A magyar fauna új faja.

Coelinus NEES, 1818

Coelinus parvulus (NEES, 1812) (= *Chaenon anceps* CURTIS, 1829) – BF: 1 ♂: Keszthely, 1980. VII. 18., VT. 2 ♀ + 1 ♂: Tihany, 1929. VII. 30., ZSG. – ÉB: 1 ♀: Fenyőfő, ősfenyves, 1957. VIII. 30., PJ. 3 ♀ + 2 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – Palearktikus és a *Coelinus* génusz gyakori faja. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 320) közölte “Budapest” és “Erdély” lelőhelyét.

Coloneura FOERSTER, 1862

Coloneura (Priapsis) arestor (NIXON, 1954) – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – VI. – Nyugat-palearktikus faj, legkeletibb előfordulása Azerbajdzsán. A magyar fauna új faja.

Coloneura (Priapsis) moskovita TOBIAS, 1986 – DB: 1 ♂: Veszprém, Szabadságpuszta, 1972. VII. 16., PJ. – VII. – Moszkva körzetből (európai Oroszország) leírt fajnak a bakonyi lelőhely a második megismert előfordulása. A magyar fauna új faja.

Dacnusa HALIDAY, 1833

Dacnusa (Pachysema) abdita (HALIDAY, 1839) – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – Leírása (1839) óta hét európai országból (Írország, Nagy-Britannia, Franciaország, Németország, Svédország, Horvátország, európai Oroszország) közltek lelőhelyeit. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) alpestris GRIFFITHS, 1967 – DB: 1 ♂: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – V. – Elterjedése: Németország, Ausztria, Lengyelország (SHENEFELT 1974: 1083) és Oroszország (Kamcsatka) (TOBIAS 1998: 338).

Dacnusa (Dacnusa) areolaris (NEES, 1812) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KH: 1 ♀: Zalaszántó, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Hajag, Augusztintanya, *Atropetum belladonnae*-ban fűhálózza, 1960. VII. 28., PJ. 1 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀: Öskü, Sötéthorog-völgy, 1969. VI. 27., PJ. – V-VIII. – A Palearktikum nyugati részében számos európai országból ismerjük (SHENEFELT 1974: 1084). A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) astarte NIXON, 1948 – KB: 1 ♀: Várpalota, Barok-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – VI. – Leírása óta csak Angliából ismertük. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) aterrima THOMSON, 1895 – BF: 1 ♂: Balatonrendes, 1925. VIII. 20., SZZ. 1 ♂: Keszthely, 1977. VII. 27., PJ. 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1967. VI. 19-21., PJ. – DB: 1 ♀: Nagyvázsony, 1973. VI. 19., PJ. 1 ♀: Veszprém, Kálvária, 1973. VI. 18., PJ. – KB: 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. IX. 25., BL. 1 ♀: Mecserpuszta (Balinka), 1962. VIII. 8., PJ. – VI-IX. – Svédországból írták le, közölték lelőhelyét Angliából és Azerbajdzsánból. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) cerperes (NIXON, 1948) – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. VIII. 1., MF. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Iharkút, Laposak, 1966. VI. 27., PJ. 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Kőárok, 1957. V. 21., SB. 1 ♀: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 31., BL. – V-VIII. – Svájból írták le, azóta kimutatták további három országból (Németország, Svédország, európai Oroszország). A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) confinis RUTHE, 1859 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1973. V. 6., PJ. 1 ♀: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. – DB: 1 ♀: Veszprém, Kálvária, 1973. VI. 18., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. VIII. 1., MF. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1958. V. 10., PJ. – KB: 1 ♀: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 22., PJ. 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VII. – Eddig hat európai országból mutatták ki, kelet felé Azerbajdzsán a legtávolabbi előfordulása. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) delphinii GRIFFITHS, 1967 – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – Mindkét ivar több példánya alapján írták le Nagy-Britanniából, Németországból és Lengyelországból. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Liposcia) discolor (FÖRSTER, 1862) – DB: 1 ♂: Kapolcs, Kálovis, 1968. V. 7., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonyzentlászló, Ósfenyves, 1960. V. 18., MF. – V. – Egész Európában elterjedt és egyik leggyakoribb *Dacnusa* faj. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) dryas (NIXON, 1948) – BF: 4 ♂: Felsőörs, 1973. V. 6., PJ. – DB: 1 ♀: Herend, Somod, 1968. VI. 20., PJ. – ÉB: 2 ♂: Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. 1 ♂: Fenyőfő, Szépalma, 1983. V. 1., RI. 5 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. 1 ♀ + 2 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♂: Fehérvárcsurgó, Gaja-völgy, 1923. IX. 18., BL. 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Malom-völgy, 1976. V. 20., PJ. 3 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-VII. – Svédországból írták le, majd kimutatták Nagy-Britanniából, Litvániából és az európai Oroszországból. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) ergeteles (NIXON, 1954) – ÉB: 2 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza, 1964. VIII. 26-28., PJ. – VI. és VIII. – Írország, Dánia és Azerbajdzsán az ismert előfordulása a nyugati Palearktikumban. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) evadne NIXON, 1937 – 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. VI. 2., PJ. – VI. és VIII. – Írországból írták le, kimutatták Nagy-Britanniából, Svédországból, Lengyelországból, Törökországból és az európai Oroszországból (Leningrád körzet). A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) faeroeensis (ROMAN, 1917) – BF: 1 ♀: Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. 1 ♀: Tihany, 1930. IX. 25., BL. – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. –DB: 1 ♂: Herend, Magyaros-domb, 1966. IV. 27., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Búdöskút, 1968. IV. 26., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. V. 22., SB. 2 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-VII. és IX. – Palearktikus

faj, Európa számos országából ismerjük, sehol sem gyakori. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 579).

Dacnusa (Dacnusa) gentianae GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1973. V. 6., PJ. – KH: 1 ♀: Keszthely, Büdöskúti-völgy, 1966. VI. 15., PJ. – DB: 1 ♂: Herend, Szolimán, 1982. VIII. 4., PJ. – ÉB: 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. 4 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Malom-völgy, 1969. IV. 30., PJ. 1 ♀: Vinyesándormajor, 1960. V. 17., PJ. – IV-VII. – Egy nőstény és négy hím példány alapján írták le Németországból, Ausztriából és Lengyelországból. Magyarországon először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 579), hazánk a negyedik európai ország, ahonnan ismerjük.

Dacnusa (Dacnusa) groschkeana GRIFFITHS, 1968 – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – KB: 1 ♂: Fehérvárcsurgó, 1923. IX., BL. – V. és IX. – Leírása óta csak Németországból (Bajorország) ismertük. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) jakovlevi TOBIAS, 1986 – ÉB: 1 ♀: Gyulafirátót, 1967. VIII. 17., PJ. – VIII. – Az európai Oroszországból (Jarosláv körzet) írták le (TOBIAS 1986b), bakonyi előkerülése a második megismert lelőhelye. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) laeta (NIXON, 1954) – DB: 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. – ÉB: 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-VI. – A fajt Írországból, Németországból és Lengyelországból ismertük. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból mutatták ki (PAPP 2002: 579).

Dacnusa (Dacnusa) laevipectus THOMSON, 1895 – BF: 2 ♀ + 3 ♂: Csopak, Nosztori-völgy, 1967. IV. 24., PJ. 1 ♂: Felsőörs, 1973. V. 6., PJ. 1 ♀: Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1967. VI. 19-21., PJ. – DB: 2 ♀: Herend, Középső Hajag, 1967. IV. 28., PJ. 2 ♀: Herend, Magyaros-domb, 1966. IV. 27., PJ. 1 ♂: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. 1 ♀: Veszprém, Betekints-völgy, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 2 ♂: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., ML. 1 ♀: Bakonybél, Hajag, Augusztintanya, *Atropetum bel-ladonnae*-ban fűhálózva, 1960. VII. 28., PJ. 2 ♂: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., ML. 3 ♀: Farkasgyepű, *Melico-Fagetum*-ban fűhálózva, 1966. VI. 29., PJ. 1 ♂: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. 1 ♀: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♀ + 4 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. 1 ♂: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♀: Porva, Pálihálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 3 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♂: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. 1 ♀ + 8 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Zirc, Arborétum, 1973. VI. 20., PJ. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. 1 ♀ + 2 ♂: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 21-22., BL. 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♀: Olaszfalu, Malom-völgy, 1969. IV. 30., PJ. 2 ♀: Tés, Öreg Futóné, 1 ♀: 1966. VII. 12. és 1 ♀: 1969. VII. 18., PJ. 1 ♀: Várpalota, Csószpuszta, 1961. VII. 21., PJ. 1 ♂: Várpalota, Várvölgy, 1968. VI. 27., PJ. – IV-VIII., leggyakrabban júniusban gyűjtötték. – Palearktikus faj, a régió leggyakoribb *Dacnusa* faja.

Dacnusa (Liposcia) liopleuris THOMSON, 1895 – BF: 1 ♂: Révfülpö, 1926. VIII. 26., BL. – DB: 1 ♀: Veszprém, Gulyadomb, *Festucetum pallentis*-ben fűhálózva, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Fehérvárcsurgó, 1923. VII. 22., BL. – V-VIII. – Kevés lelőhelyét ismerjük Svédországból, Lengyelországból és Németországból. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) longiradialis NIXON, 1937 – ÉB: 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Zirc, Bocskor-hegy, 1960. V. 16., PJ. – V-VI. – A nyugati Palearktikum

hat európai országában (Írország, Anglia, Svédország, Ausztria, Litvánia, Azerbajdzsán) tudunk kevés lelőhelyéről. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) longithorax (TOBIAS, 1962) – KH: 2 ♂: Lesenceistvánd, Uzsa, *Querceto-Potentillum albae*-ban fűhálózza, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♂: Eplény, Tobán-hegy, 1962. VII. 11., PJ. 1 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: Bodajk, Gaja-szurdok, 1962. VIII. 7., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 2 ♂: *Quercetum petraeae-cerris*-ben fűhálózza 1964. VIII. 26-28. és 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. – VI-VIII. – Leírása óta csak a locus typicus-ról (európai Oroszország: Leningrád körzet) ismertük. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) lugens (HALIDAY, 1839) – ÉB: 1 ♀ + 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., ML. – KB: 1 ♂: Mecsérpuszta, 1962. VIII. 8., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Várpalota, Pétfürdő, *Chaerophyllum bulbosum*-ról hálózza, 1968. V. 26., PJ. – V. és VIII. – Európa számos országából kimutatták (Norvégiából írták le), mégsem gyakori sehol sem. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Dacnusa) maculipes THOMSON, 1895 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1973. V. 6., PJ. 2 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1967. VI. 19., PJ. – KH: 1 ♀: Sümeg, Sarvaly, 1968. VI. 4-8., PJ. – DB: 2 ♀ + 1 ♂: Herend, Magyaros-domb, 1966. IV. 27., PJ. 1 ♀: Sáska, Agártető, 1967. V. 11., PJ. 1 ♀: Veszprém, Betekints-völgy, 1973. V. 20., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, 1985. IV. 26., PA. 1 ♀: Bakonybél, Hideghegyi-dűlő, 1961. VI. 13., PJ. 1 ♂: Bakonybél, Kőrös-hegy, 1961. VI. 6., PJ. 3 ♀ + 1 ♂: Bakonybél, Szömörkés, 2 ♀: 1968. V. 15., 1 ♂: 1968. VI. 5., 1 ♀: 1968. VII. 5., PJ. 1 ♂: Farkasgyepű, 1966. VI. 29., PJ. 2 ♀ + 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 2 ♀: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. 1 ♂: Iharkút, Tisztavíz, 1966. VI. 28., PJ. 2 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1973. VII. 17., PJ. 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 2 ♀ + 5 ♂: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Balinka, Ubaldpuszta, 1968. VIII. 6., PJ. 1 ♀: Csesznek, Zörög-hegy, 1961. VII. 22., PJ. 1 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. 2 ♀ + 3 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. 1 ♂: Olaszfalu, Malom-völgy, 1969. IV. 30., PJ. 2 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-VIII., legtöbbször áprilisban, júniusban és júliusban gyűjtötték. – Hasonlóan a *D. laevispectus*-hoz a Palearktikum egyik leggyakoribb *Dacnusa* faja.

Dacnusa (Dacnusa) merope (NIXON, 1948) – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VII. – Európában két országból ismerjük: Nagy-Britannia és Németország. Hazánkban először a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból közölték egy lelőhelyét (PAPP 2002: 579).

Dacnusa (Pachysema) metula (NIXON, 1954) – BF: 2 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. – V-VI. – A nyugati Palearktikumban a következő európai országokból közölték előfordulását: Írország, Nagy-Britannia, Svédország, európai Oroszország: Leningrád körzet, Azerbajdzsán. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) nigropygmaea STELFOX, 1954 – KH: 1 ♀: Lesenceistvánd, Uzsa, *Querceto-Potentillo albae*-ban fűhálózza, 1963. VI. 4., PJ. – VI. – A fajt Írországból írták le, jelentették az európai Oroszországból (Leningrád körzet). A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) plantaginis GRIFFITHS, 1967 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1973. V. 6., PJ. – DB: 1 ♀: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – V. – A következő országokban tudunk előfordulásáról: Írország, Nagy-Britannia, Németország, Lengyelország, európai Oroszország, Azerbajdzsán. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) radialis TOBIAS, 1966. – BF: 1 ♀: Keszthely, 1981. VIII. 9., FL. – VIII. – A fajt Turkesztánból írták le, eddig máshonnan nem közölték. A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) temula (HALIDAY, 1839) – BF: 1 ♀: Keszthely, 1959. VI. 18., SGY. – ÉB: 1 ♀: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Alsópere, *Quercetum petraeae-cerris*, 1964. VIII. 26-28., PJ. – V-VI. és VIII. – Európa egyik leggyakoribb *Dacnusa* faja (SHENEFEELT 1974: 1099; TOBIAS 1986b: 225). A magyar fauna új faja.

Dacnusa (Pachysema) veronicae GRIFFITHS, 1967 – KB: 1 ♀: Fehérvárurgó, Gaja-völgy, 1923. IX. 23., BL. – IX. – TOBIAS (1986b: 224) három európai országot nevez meg ismert elterjedésének: Nagy-Britannia, európai Oroszország, Örményország. A magyar fauna új faja.

Epimicta FÖRSTER, 1862

Epimicta marginalis (HALIDAY, 1839) – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – VII. – Öt európai országban tudunk előfordulásáról: Anglia, Franciaország, Svédország, Csehország és Moldávia). A magyar fauna új faja.

Exotela FÖRSTER, 1862

Exotela aconita GRIFFITHS, 1967 – KB: 1 ♀: Bakonyszombathely, Feketevízpuszta, 1969. VII. 1., PJ. – VII. – Lengyelországból írták le, majd kimutatták az európai Oroszországból (Leningrád körzet) és Ukrajnából. A magyar fauna új faja.

Exotela cyclogaster FÖRSTER, 1862 – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Csehbánya, Középső Hajag, 1975. V. 21., PJ. – V. – Palearktikus és viszonylag gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Exotela gilvipes (HALIDAY, 1839) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV-VI. – Európában általánosan elterjedt, mégsem gyakori faj. A magyar fauna új faja.

Exotela hera (NIXON, 1937) – ÉB: 1 ♂: Fenyőfő, Hálóeresztő-árok, 1983. IV. 30., RI. 3 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♀: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 1 ♂: Iharkút, 1969. V. 27-28., PJ. 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1957. V. 23., PJ. 1 ♀: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♀: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VI. 11-14., PJ. 2 ♂: Várpalota, Barok-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – IV-VIII. – Hét európai országban (Nagy-Britannia, Németország, Ausztria, Svédország, Lengyelország, Románia és európai Oroszország) tudunk előfordulásáról. A magyar fauna új faja.

Exotela obscura GRIFFITHS, 1967 – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Büdöskút, 1968. IV. 26., PJ. – KB: 1 ♀: Csatka, Szentkút, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV. és VII. – Európában szórványos lelőhelyeit (hozzánk legközelebb Svájból és Lengyelországból) közölték. A magyar fauna új faja.

Exotela phryne (NIXON, 1954) – BF: 1 ♀ + 2 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 2 ♀: Fenyőfő, Szépalma, 1983. V. 1., RI. 2 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergáli-völgy, 1966. VI. 7., PJ. 2 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. – VI. 2., PJ. 1 ♀: Porva, Pálhálás, 1968. VII. 16-17., PJ. 1 ♂: Tapolcafő, Kalapácsér, 1966. V. 4., PJ. 1 ♀: Ugod, Durrogós-tető, 1967. VI. 27., PJ. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonyszentlászló, Feketevízpuszta, 1969. VII. 11., PJ. 1 ♂: Csetény, 1961. VII. 4., PJ. 1 ♂: Isztimér, Barok-völgy, 1966. VII. 13., PJ. 1 ♂: Várpalota, Barok-völgy, 1960. VI. 2., PJ. – V-VIII. – A faj locus typicus Anglia, további előfordulását eddig csak az európai Oroszországból (Leningrád körzet) közölték. A magyar fauna új faja.

Exotela spinifer (NIXON, 1954) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – DB: 1 ♀: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. – V. – A következő európai országokból közölték lelőhelyeit, Nagy-Britannia, Németország, Románia és európai Oroszország. A magyar fauna új faja.

Exotela umbellina (NIXON, 1954) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – V. – Európában szórványosan előforduló faj. Egyes szerzők az *E. cyclogaster* változatának tekintik. A magyar fauna új faja.

Laotris NIXON, 1943

Laotris striatula (HALIDAY, 1839) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♀: Kapolcs, Kálomis, 1968. V. 7., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Szömörkés, 1968. VII. 5., PJ. – V. és VII. – Európai elterjedésű faj, keleti legtávolabbi ismert előfordulása Azerbajdzsán (TOBIAS 1986b: 170); areáján belül szórványosan került elő. A magyar fauna új faja.

Lepton ZETTERSTEDT, 1838 (=Coelinidea VIERECK, 1913)

Lepton albimanus (SNELLEN VAN VOLLENHOVEN, 1873) – ÉB: 1 ♂: Nyirád, Felső-Nyirádi-erdő, 1965. VI. 23-25., PJ. – VI. – Jelenlegi ismert elterjedési képe szaggatott: Hollandia, Magyarország, Azerbajdzsán, Törökország – Oroszország (Szibéria), Mongólia.

Lepton elegans (CURTIS, 1829) – BF: 1 ♂: Gyenesdiás, Nagymező, 1966. VI. 14., PJ. 1 ♂: Zalaszentlászlói, Tátika, 1968. VI. 6., PJ. – DB: 1 ♀: Márkó, Menyeke, 1965. IX. 2., PJ. 1 ♂: Szentgál, Mecsek-hegy, 1975. V. 22., PJ. 1 ♂: Veszprém Alsó-erdő, 1967. V. 1., PJ. – KB: 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, 1957. V. 22., BE. 1 ♂: Csesznek, Kő-árok, 1957. V. 21., SB. 2 ♀ + 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VII. és IX. – Palearktikus elterjedésű, Európában gyakori faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 321) közölte "Budapest" lelőhelyről, majd PAPP (2002: 580) közölte ugyancsak egyetlen lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Lepton gracile (CURTIS, 1829) – BF: 1 ♂: Felsőörs, Királykúti-völgy, 1978. VIII. 24., TS. 3 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1 ♀: 1967. VI. 19-21. és 2 ♀: 1990. V. 16., PJ. 3 ♀: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. – DB: Lesenceistvánd, Uzsa, *Querceto-Potentilletum albae*-ban fűhálózza, 1963. VI. 4., PJ. – ÉB: 1 ♂: Bakonybél, Hubertlak, 1964. VI. 8-10., PJ. 2 ♂: Németbánya, Jäger-völgy, 1967. VI. 26-29., PJ. 1 ♂: Porva, Cuha-völgy, 1959. VII. 29., MF. – V-VIII, legtöbbször júniusban gyűjtötték. – A Palearktikum leggyakoribb *Lepton* faja; Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 321) közölte három lelőhelyét (Budapest, Borosznó = Brušno Szlovákiában, Orsova = Orsova romániai Erdélyben), majd PAPP (2002: 580) közölte négy lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Lepton nigrum (NEES, 1812) – DB: 1 ♂: Veszprém, Gulyadomb, *Festucetum pratensis*-ben fűhálózza, 1973. V. 20., PJ. 1 ♂: Veszprém, Séd-völgy, 1957. VIII. 6., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♂: Hárskút, 1966. VI. 8., PJ. 1 ♂: Hárskút, Esztergályi-völgy, 1966. VI. 7., PJ. – KB: 2 ♂: Olaszfalu, Alsópere, 1 ♂: 1964. VIII. 26-28. és 1 ♂: 1966. VII. 11-14., PJ. – V-VIII. – Gyakori palearktikus faj. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 321) közölte Budapestről, továbbá a mai Szlovákiából (Borosznó = Brušna) és a romániai Erdélyből (Máramarossziget = Sighetul Marmatien), majd PAPP (2002: 582) közölte öt lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Lepton ruficolle (HERRICH-SCHAEFFER, 1838) – BF: 1 ♀ + 2 ♂: Tihany, “in lavatis retis ope”, 1930. IX. 25., BL. 1 ♂: Tihany, Csúcs-hegy, 1967. VI. 22., ML. – DB: 1 ♂: Nagyvázsony, Kab-hegy, 1970. VIII. 19., PJ. – ÉB: 1 ♀: Bakonybél, Gerence-völgy, 1959. V. 20., PJ. 1 ♀: Bakonybél, Vörös János-séd, 1959. V. 21., PJ. 1 ♂: Bakonyszentlászló, 1959. VII. 28-30., MF. 1 ♀: Ugod, Somberek, Hubertlak, 1967. VI. 26-29., PJ. – V-IX. – Palearktikus faj; a magyar fauna új faja.

Lepton viduum (CURTIS, 1829) – BF: 2 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Keszthely, 1977. VII. 8., PJ. 3 ♂: Tihany, Barátlakások, 1958. VI. 2., SB. 1 ♂: Tihany, Külső-tó, 1958. VI. 2., SB. – DB: 1 ♂: Herend, Szolimán, 1982. VIII. 4., PJ. 1 ♂: Úrkút, 1967. VIII. 10-11., PJ. 1 ♂: Veszprém, Szabadságpuszta, 1972. VII. 16., PJ. – ÉB: 1 ♂: Gyulafirátót, Kispapod, 1967. VIII. 17., PJ. 1 ♂: Németbánya, Jáger-völgy, 1963. VIII. 22., PJ. 3 ♂: Nyirád, Felsőnyirádi-erdő, 1965. VI. 23-25., PJ. – KB: 1 ♂: Bakonycsernye, Dolosdi legelő, *Eryngium campestre*-ről hálózva, 1964. VII. 29., PJ. – V-VIII. – SHENEFELT (1974: 1079) szerint tíz európai országban fordul elő. Magyarországról először SZÉPLIGETI (1896b: 321) közölte három lelőhelyét (Budapest, Dunapentele, Ivánca) továbbá a horvátországi (dalmáciai) Zenggről (=Senj); majd PAPP (2002: 580) közölte hét lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Protodacnusa GRIFFITHS, 1964

Protodacnusa aridula (THOMSON, 1895) – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. – IV. – Ismert előfordulásai Európában: Svédország, Németország, európai Oroszország, Ukrajna. A magyar fauna új faja.

Protodacnusa litoralis GRIFFITHS, 1964 – BF: 2 ♂: Keszthely, Újmajor, 1959. V. 6., SGY. – KB: 1 ♂: Olaszfalu, Malom-völgy, 1976. V. 20., PJ. – V. – Ismert előfordulásai Európában: Írország, Dánia, európai Oroszország, Azerbajdzsán. Magyarországról először PAPP (2002: 580) közölte három lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Protodacnusa ruthei GRIFFITHS, 1964 – BF: 1 ♀ + 1 ♂: Balatonudvari, 1974. IV. 20., PJ. 1 ♀: Tapolca, Szent György-hegy, 1967. VI. 19-21., PJ. – KB: 1 ♀: Olaszfalu, Tobán-hegy, 1968. IV. 25., PJ. 1 ♀: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. – IV-VI. – Ismert előfordulásai Európában: Németország, Moldávia, európai Oroszország, Törökország. Magyarországról először PAPP (2002: 580) közölte két lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Protodacnusa tristis (NEES, 1834) – BF: 1 ♀: Tihany, 1934. IV. 26., MF. 1 ♂: Tihany, Hármashegy, 1983. IV. 17., RI. – KH: 1 ♀: Lesenceistvánd, Uzsa, 1968. VIII. 27., MF. – ÉB: 1 ♀: Vinyesándormajor, 1960. V. 17., PJ. – KB: 1 ♀ + 1 ♂: Sárszentmihály, 1923. V. 27., BL. – IV-V. és VIII. – Európában gyakori faj. Magyarországról először PAPP (2002: 580) közölte három lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Trachionus HALIDAY, 1833

(=*Symphya* FÖRSTER, 1862)

Trachionus hians (NEES, 1816) – KB: 1 ♂: Csesznek, Gézaháza, Mogyoróskert, 1957. V. 22., BE. – V. – Gyakori és palearktikus elterjedésű faj. Magyarországról először PAPP (2002: 580) közölte egyetlen lelőhelyét a Fertő-Hanság Nemzeti Parkból.

Trachionus pappi (ZAYKOV, 1982) – BF: 1 ♀: Kapolcs, Kálomis, 1968. V. 7., PJ. – V. – ZAYKOV (1982: 173) Bulgáriából írta le, azóta további három országból közzölték: Románia,

Ukrajna, európai Oroszország (Észak-Kaukázus) (PEREPECHAYENKO 2000: 30). A magyar fauna új faja.

Trachionus ringens (HALIDAY, 1839) – BF: 1 ♀: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. – ÉB: 2 ♂: Fenyőfő, Kisszépalma, 1965. V. 25-31., PJ. 1 ♀: Németbánya, Jáger-völgy, 1967. V. 29. –VI. 2., PJ. – V-VI. – Palearktikus, mégsem gyakori faj; Magyarországról először ZAYKOV (1982: 177) mutatta ki.

Trachionus rugosus (ZAYKOV, 1982) – BF: 1 ♂: Felsőörs, 1966. V. 30., PJ. 1 ♂: Gyenesdiás, 1966. VI. 14., PJ. 1 ♀ + 1 ♂: Tihany, Csúcs-hegy, 1967. VI. 22., ML. – V-VI. – ZAYKOV (1982: 172) egy-egy magyarországi és moldáviai példány alapján írta le. Hazánkban eddig összesen hét lelőhelyről ismerjük.

Összefoglalás

A gyilkosfűrész Agathidinae és Alysiinae alcsalád 302 faját mutatjuk ki a Bakony-hegység faunájában; a fajok a következőképp oszlanak meg a két alcsalád között (zárójelben a magyar faunára nézve új fajokat tüntetjük fel): Agathidinae 27 (5), Alysiinae: Alysiini 115 (69) és Alysiinae: Dacnusini 160 (115). A két alcsaládnak Magyarországon eddig 456 faját mutatták ki; a bakonyi 302 faj a hazai fajsám 66 %-a. A 302 faj közül a magyar faunára nézve 189 (63 %) új. Valamennyi Agathidinae és Alysiinae fajnak közöljük gyűjtési, elterjedési és esetleges egyéb adatait. Új szinonimnak bizonyult a következő név: *Sinotrema semicompressum* (STELFOX et GRAHAM, 1949) = *Aspilota parapunctatum* FISCHER, 1976 **syn. n.** Hat *Aspilota* faj nevet kérdőjelesen szinonimizáltunk: *Dinotrema costulatum* (THOMSON, 1895) ? = *A. naeviforme* FISCHER, 1973; *D. divisum* (STELFOX et GRAHAM, 1950) ? = *A. latitergum* FISCHER, 1975 és ? = *A. leptotergum* FISCHER, 1976; *D. significarum* (FISCHER, 1973) ? = *A. longicarinatum* FISCHER, 1976 és ? = *A. thurnensis* FISCHER, 1973.

Irodalom

- ACHTERBERG, C. VAN (1988): The genera of the *Aspilota*-group and some descriptions of fungicolous Alysiini from the Netherlands (Hymenoptera: Braconidae: Alysiinae) – *Zoologische Verhandlungen* **247**: 3–88.
- BELOKOBYLSKIJ, S. A. & TOBIAS, V. I. (1998): 27. order Hymenoptera, suborder Apocrita superfam. Ichneumonoidea, 54. fam. Braconidae (1) – Key to the Insects of Russian Far East Vol. IV: Neuropteroidea, Mecoptera, Hymenoptera. Pt. 3. Vladivostok: Dal'nauka, **IV/3**: 707 pp. (Braconidae: 8–656.)
- BEYARSLAN, A. & INANÇ, F. (2001): Ein neuer Beitrag zur Kenntnis der türkischen Dacnusini Foerster 1862 (Hymenoptera: Braconidae: Alysiinae) – *Linzer biologischen Beiträge* **33** (1): 263–268.
- BURGHELE, A. D. (1964): Specii noi de Dacnusinae (Hymenoptera, Braconidae) pentru Fauna R. P. R. – *Studii si cercetari de Biologie (Seria Zoologie)* **16** (2): 113–116.
- FISCHER, M. (1962a): Das Genus *Synaldis* Förster (Hymenoptera, Braconidae) – *Mitteilungen aus dem Zoologischen Museum Berlin* **38** (1): 1–21.
- FISCHER, M. (1962b): Die Dacnusini Niederösterreichs – *Zeitschrift der Arbeitsgemeinschaft österreichischen Entomologen* **14** (2): 29–39.
- FISCHER, M. (1970a): Zur Kenntnis der europäischen *Phaenocarpa*-Arten mit besonderer

- Berücksichtigung der Fauna Niederösterreichs (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Zeitschrift der angewandte Zoologie* **57**: 409–498.
- FISCHER, M. (1970b): Über die Alysiini des Tiroler Hochgebirges (Hymenoptera, Braconidae) – *Berichte des naturwissenschaftlichen-medizinischen Vereins Innsbruck* **58**: 323–342.
- FISCHER, M. (1971): Untersuchungen über die europäischen Alysiini mit besonderer Berücksichtigung der Fauna Niederösterreichs (Hymenoptera, Braconidae) – *Polskie Pismo Entomologiczne* **41**: 19–160.
- FISCHER, M. (1972): Erste Gliederung der paläarktischen *Aspilota*-Arten (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Polskie Pismo Entomologiczne* **42**: 323–459.
- FISCHER, M. (1973a): Neue *Aspilota*-Arten aus der Steiermark (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Verhandlungen der zoologischen-botanischen Gesellschaft in Wien* **113**: 103–120.
- FISCHER, M. (1973b): Einige Proben aus dem Öztaler Alpen als Beispiel für die Formenvielfalt bei der Gattung *Aspilota* Foerster (Hymenoptera: Braconidae, Alysiinae) – *Berichte des naturwissenschaftlichen-medizinischen Vereins Innsbruck* **60**: 95–129.
- FISCHER, M. (1973c): *Aspilota*-Wespen aus der weiteren Umgebung von Admont (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Mitteilungen der Abteilung für Zoologie und Botanik am Landesmuseum "Joanneum" Graz* **2** (3): 137–167.
- FISCHER, M. (1973d): Alysiini aus dem Land Salzburg, gesammelt von Herrn Dr. Paul Peter Babiy (Hymenoptera, Braconidae) – *Annali del Museo di Storia Naturale di Genova* **79**: 235–270.
- FISCHER, M. (1974a): Einige neue *Aspilota*-Arten aus Niederösterreich (Hymenoptera: Braconidae, Alysiinae) – *Folia Entomologica Hungarica* **27** (1): 59–71.
- FISCHER, M. (1974b): *Aspilota*-Wespen aus Niederösterreich, besonders solche der signifrons-Gruppe (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Frustrata entomologica* **12** (4): 1–27.
- FISCHER, M. (1974c): *Aspilota*-Arten, gezogen aus Phoriden (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Bolletino del Laboratorio di Entomologia Agraria "Filippo Silvestri" di Portici* **31**: 253–267.
- FISCHER, M. (1975): Alysiinen-Wespen aus weiteren Umgebung von Admont: Ausbeute 1970 (Insecta, Hymenoptera, Braconidae) – *Mitteilungen der Abteilung für Zoologie und Botanik am Landesmuseum "Joanneum" Graz* **4** (3): 155–168.
- FISCHER, M. (1976): Erste Nachweise von *Aspilota*-Wespen im Burgenland (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Annalen des Naturhistorischen Museums in Wien* **80**: 343–410.
- FISCHER, M. (1990): Westpaläarktische *Phaenocarpa*-Arten: Vorläufiger Bestimmungsschlüssel, Deskriptionen und Redeskriptionen (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Annalen des Naturhistorischen Museums in Wien* **91** (B): 105–135.
- FISCHER, M. (1993a): Zur Formenvielfalt der Kieferwespen der Alten Welt: Über die Gattungen *Synaldis* Foerster, *Trisynaldis* Fischer und *Kritscheria* Fischer gen. nov. (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Annalen des Naturhistorischen Museums in Wien* **94–95** (B): 451–490.
- FISCHER, M. (1993b): Neubeschreibungen und Wiederbeschreibungen von Kieferwespen (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae: Tribus Alysiini) der Alten Welt – *Linzer biologischen Beiträge* **25** (2): 593–647.
- FISCHER, M. (1995): Über die altweltlichen *Orthostigma*-Arten und Ergänzungen zur *Aspilota*-Gattungsgruppe (Hymenoptera, Braconidae, Alysiinae) – *Linzer biologischen Beiträge* **27** (2): 669–752.
- GRIFFITHS, G. C. D. (1964): The Alysiinae (Hymenoptera, Braconidae) parasites of the Agromyzidae (Diptera). I. General questions of taxonomy, biology and evolution – *Beiträge zur Entomologie* **14** (7–8): 823–914.
- GRIFFITHS, G. C. D. (1967): The Alysiinae (Hymenoptera, Braconidae) parasites of the Agromyzidae (Diptera), III. The parasites of *Paraphytomyza* Enderlein, *Phytagromyza* Hendel and *Phytomyza* Fallén – *Beiträge zur Entomologie* **16** (7–8) (1966): 775–951.
- GRIFFITHS, G. C. D. (1984): The Alysiinae (Hym.: Braconidae) parasites of the Agromyzidae (Diptera). VII. Supplement. – *Beiträge zur Entomologie* **34**: 343–362.
- KÖNIGSMANN, E. (1969): Beitrag zur Revision der Gattung *Orthostigma* (Hymenoptera, Braconidae) – *Deutsche Entomologische Zeitschrift* **16** (1–3) (neue Folge): 1–53.

- NIXON, G. E. J. (1937): The British species of *Dacnusa* (Hym., fam. Braconidae) – Transactions of the Society for British Entomology **4**: 1–88 + 22 plates.
- NIXON, G. E. J. (1942): A new species of *Dacnusa* and a new dacnusine genus (Hym., Braconidae) – The Entomologist's monthly Magazine **78** (6): 131–135.
- NIXON, G. E. J. (1943–1954): A revision of the European *Dacnusi* (Hymenoptera, Braconidae) – The Entomologist's monthly Magazine 1943. **79**: 20–34, 159–168. 1944 **80**: 88–108, 140–151, 193–200. 1945 **81**: 189–204, 217–229. 1946 **82**: 279–300. 1948 **84**: 207–224. 1949 **85**: 289–298. 1954 **90**: 257–290.
- NIXON, G. E. J. (1986): A revision of the European Agathidinae (Hymenoptera: Braconidae) – Bulletin of the British Museum (Natural History) Entomology series **52** (3): 183–242.
- PAPP J. (1965): The *Aphaereta* Först. species of the Carpathian Basin (Central Europe) (Hymenoptera, Braconidae) – Beiträge zur Entomologie **15**: 15–26.
- PAPP J. (1967): On the *Trachyusa* Ruthe species of the Carpathian Basin (Hymenoptera, Braconidae: Alysini) – Opuscula Zoologica, Budapest **6**: 297–304.
- PAPP J. (1968a): A Bakony-hegység állatföldrajzi viszonyai. Die tiergeographische Verhältnisse des Bakony-Gebirges – A Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei **7**: 251–314.
- PAPP J. (1968b): A survey of the *Phaenocarpa* Förster species of the Carpathian Basin, Central Europe (Hymenoptera, Braconidae: Alysini) – Beiträge zur Entomologie **18**: 569–603.
- PAPP J. (1973): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae), I. Meteorinae, Helconinae, Macrocentrinae és Microgasterinae – A Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei **12**: 477–512.
- PAPP J. (1981): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae), II. Opiinae – A Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei **16**: 203–226.
- PAPP J. (1983): A survey of the braconid fauna of the Hortobágy National Park (Hymenoptera, Braconidae), II. – The Fauna of the Hortobágy National Park **2**: 315–337.
- PAPP J. (1987): First survey of the braconid fauna of the Kiskunság National Park, Hungary (Hymenoptera, Braconidae) – The Fauna of the Kiskunság National Park **2**: 314–334.
- PAPP J. (1990): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész-faunájának alapvetése, III. Blacinae, Doryctinae, Rogadinae – Veszprémi Történelmi Tár **1**: 148–154.
- PAPP J. (1991): Second survey of the braconid wasps in the Bátorliget Nature Conservation Areas, Hungary (Hymenoptera: Braconidae) – The Bátorliget Nature Reserves – after forty years, Budapest, The Natural History Museum, p. 639–674.
- PAPP J. (1996a): The braconid wasps (Hymenoptera, Braconidae) of the Bükk National Park (NE Hungary) – The Fauna of the Bükk National Park **2**: 453–476.
- PAPP J. (1996b): A Bakony-hegység gyilkosfűrkész faunájának alapvetése (Hymenoptera, Braconidae), IV. Microgastrinae, Braconinae és Exothecinae – Folia Musei Historico-naturalis bakonyiensis **11** (1992): 201–246.
- PAPP J. (1999): The braconid wasps (Hymenoptera, Braconidae) of the Aggtelek National Park (NE Hungary) – The Fauna of the Aggtelek National Park **2**: 547–572.
- PAPP J. (2001): Braconidae (Hymenoptera) from Korea XX. Alysini: Alysini, *Aspilota* genus-group – Acta Zoologica Hungarica **47**: 1–13.
- PAPP J. (2002): The braconid wasps (Hymenoptera: Braconidae) of the Fertő-Hanság National Park (NW Hungary) – The Fauna of the Fertő-Hanság National Park **2**: 557–581.
- PEREPECHAYENKO, V. L. (2000): Review of braconid wasps of the genus *Trachionus* (Hymenoptera, Braconidae, Alysini) of Palaearctic – Vestnik zoologii (Kiev) **34** (3): 29–38.
- SHENEFELT, R. D. (1974): Braconidae 7: Alysini. – In: J. VAN DER VECHT & R. D. SHENEFELT (eds.): Hymenopterorum Catalogus (nova editio) pars 11, W. Junk, s-Gravenhage, pp. 937–1113.
- SIMBOLOTTI, G. & ACHTERBERG, C. VAN (1992): Revision of the West Palaearctic species of the genus *Bassus* Fabricius (Hymenoptera: Braconidae) – Zoologische Verhandlungen **281**: 1–80.
- SIMBOLOTTI, G. & ACHTERBERG, C. VAN (1999): Revision of the West Palaearctic species of the genus *Agathis* Latreille (Hymenoptera: Braconidae: Agathidinae) – Zoologische Verhandlungen **325**: 1–167.

- STELFOX, A. W. (1954): New species of Dacninae (Hymenoptera, Braconidae) from Ireland – The Entomologist's monthly Magazine **90**: 159–165.
- STELFOX, A. W. & GRAHAM, M. W. R. DE V. (1948): New species belonging to the genus *Aspilota* (Hymenoptera, Braconidae, Alysinae) – The Entomologist's monthly Magazine **84**: 102–106.
- STELFOX, A. W. & GRAHAM, M. W. R. DE V. (1949): Notes on the genus *Aspilota* (Hymenoptera, Braconidae) – The Entomologist's monthly Magazine **85**: 71–74.
- STELFOX, A. W. & GRAHAM, M. W. R. DE V. (1950): On *Panerema inops* Först. and allied species of the genus *Aspilota* (Hymenoptera, Braconidae, Alysinae), with description of two new species – The Entomologist's monthly Magazine **86**: 289–293.
- STELFOX, A. W. & GRAHAM, M. W. R. DE V. (1951): Descriptions of two new species of *Aspilota* (Hymenoptera, Braconidae) from England – The Entomologist's monthly Magazine **87**: 222–223.
- SZÉPLIGETI GY. (1896a): Adatok a magyar fauna braconidáinak ismeretéhez. Beiträge zur Kenntnis der ungarischen Braconiden – Természetrizsi Füzetek **19**: 165–186 (magyarul) és 228–242 (németül).
- SZÉPLIGETI GY. (1896b): Adatok a magyar fauna braconidáinak ismeretéhez. (Második közlemény). Beiträge zur Kenntnis der ungarischen Braconiden. (Zweiter Teil) – Természetrizsi Füzetek **19**: 285–321 (magyarul) és 359–386 (németül)
- SZÉPLIGETI GY. (1899): Magyarországi Braconidák – Rovartani Lapok **6** (5): 98–102.
- TOBIAS, V. I. (1962): Contribution to the fauna of the subfamily Alysinae (Hymenoptera, Braconidae) of the Leningrad Region – Proceedings of the Zoological Institute (Leningrad) **31**: 81–137.
- TOBIAS, V. I. (1986a): Subfamily Agathidinae (p. 276–291) – In: 27. ordo Hymenoptera, family Braconidae (1), Keys to the Insects of the European Part of the USSR vol. **3**, Hymenoptera pars **4**: 1–501.
- TOBIAS, V. I. (1986b): Subfamily Alysinae (p. 100–231.) – In: 27. ordo Hymenoptera, family Braconidae (2), Keys to the Insects of the European Part of the USSR vol. **3**, Hymenoptera pars **5**: 1–231.
- TOBIAS, V. I. & JAKIMAVICIUS, A. B. (1973): Supplementary data about the braconid (Hymenoptera Braconidae) fauna of Lithuania – Acta Entomologica Lithuania **2**: 23–38.
- ZAYKOV, A. (1982): The European species of Symphyta Förster (Hymenoptera: Braconidae) – Acta Zoologica Hungarica **28** (1–2): 171–179.

A szerző címe (Author's address):

Dr. PAPP Jenő
Magyar Természettudományi Múzeum Állattára
H-1431 Budapest, Pf. 137